

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : forlagt af I. Gandrup, 1876

Fysiske størrelse | Physical extent:

destilleret af Satyr [i.e.: Valdemar Korfitsen].

Punch-Extract

174 s., 3 tav.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

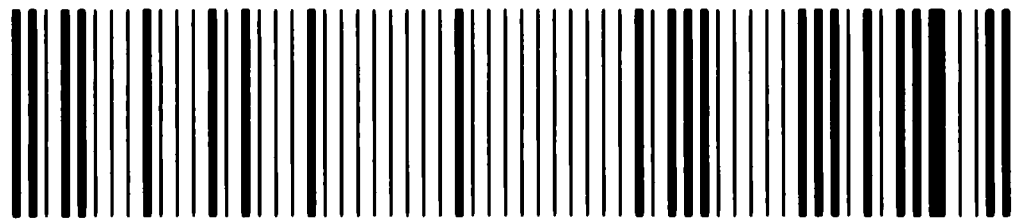
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

54 - 18

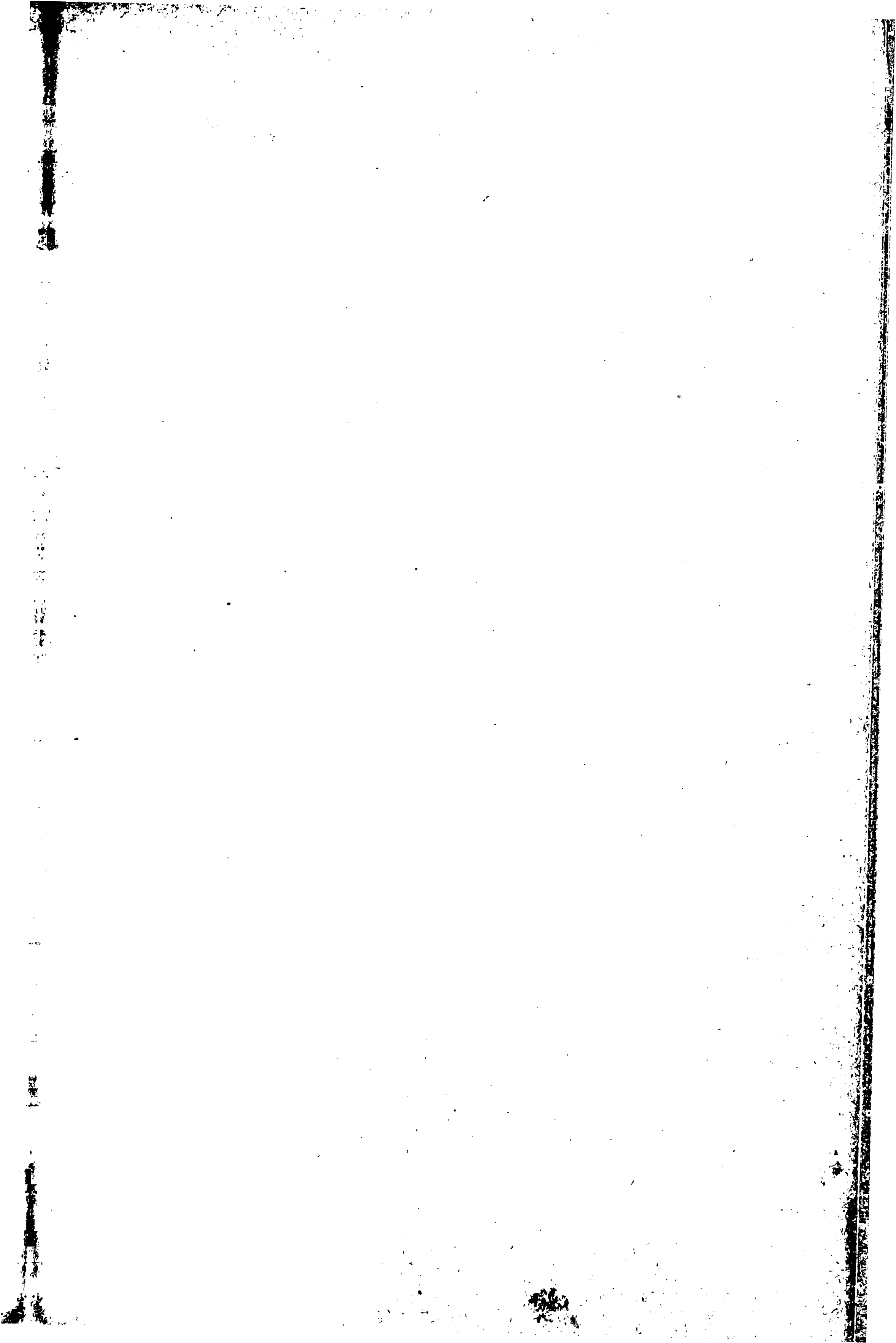
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

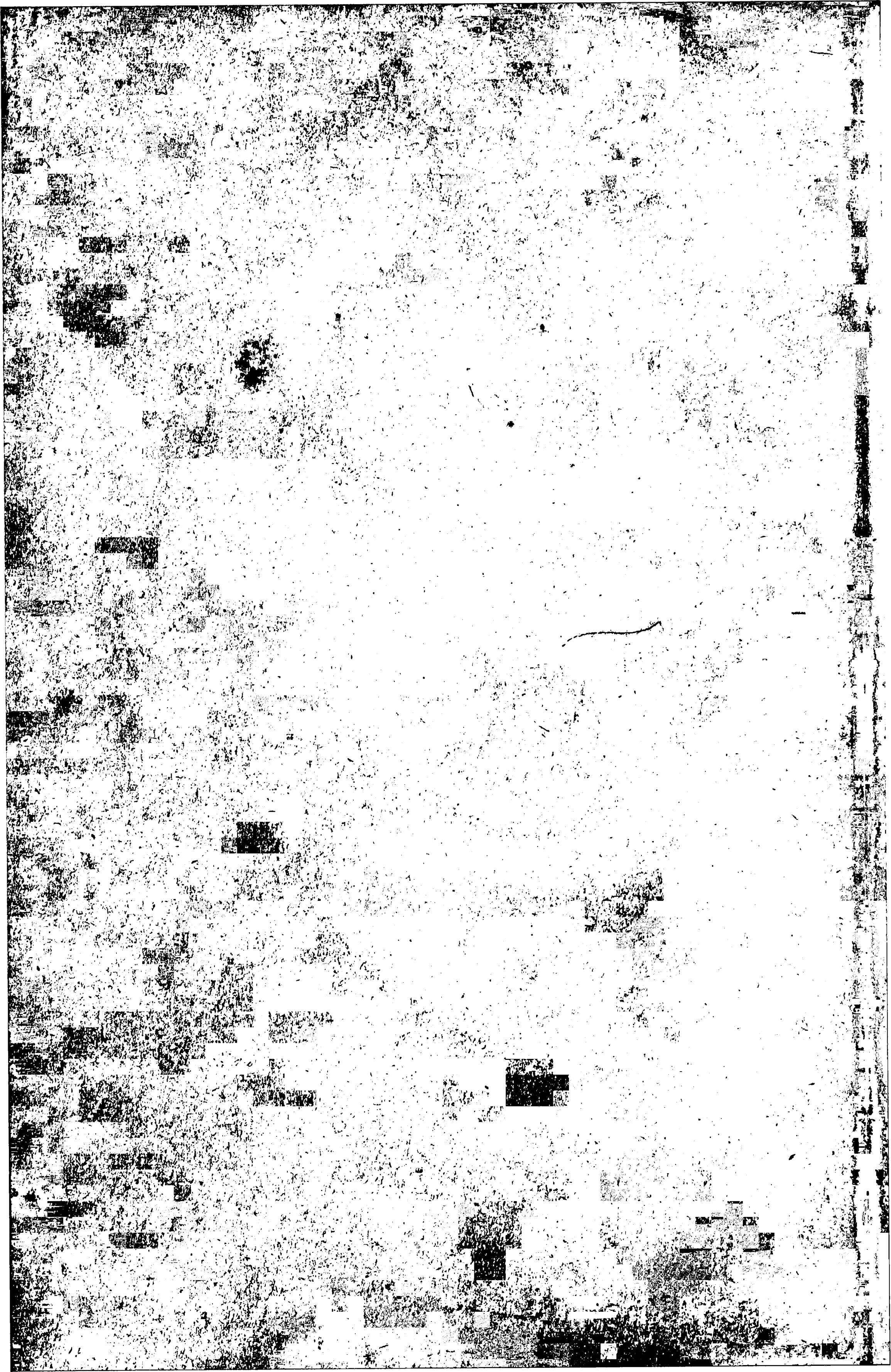

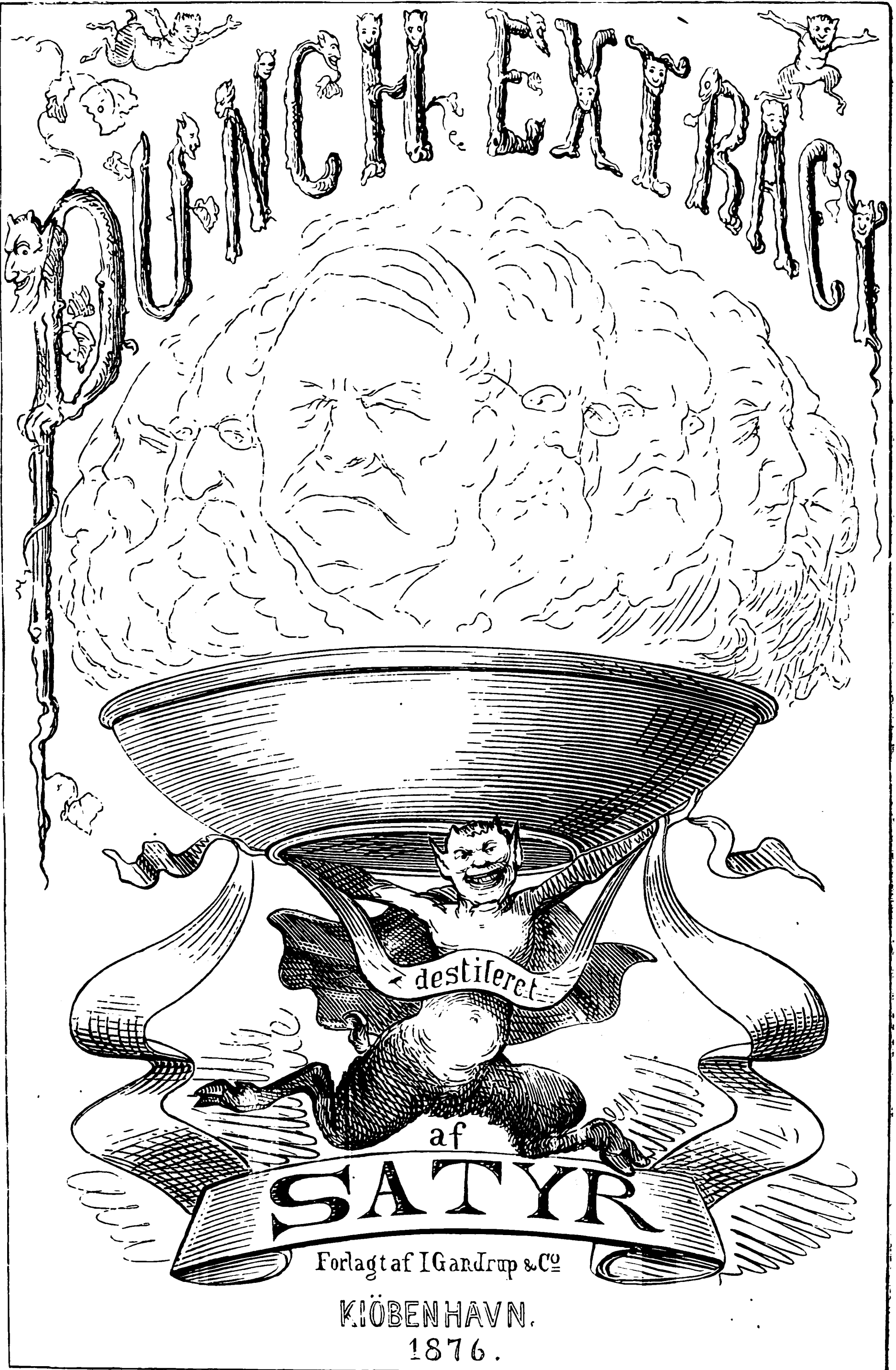
1 1 54 0 8 00470 7

+ REX

Forlagt af I. Gardrup & Co

KJØBENHAVN.

1876.

INDHOLD.

I. POLEMISKE	}	VISER OG VERS.
II. POLITISKE		
III. POLISKE		
-

MEMORANDUM

Vor Tid er nærmest Negativitetens!

Man river ned og river atter ned!

Det Positive med Anachoretens

Afholdenhed man ganske nøgtern ved

At vise fra sig i al Høflighed.

Den Rolle, som man spiller, er, Prophetens! —:

Det Gamle rives ned, mens man bebuder

Det Nye kun — men naar? — det vide Guder!

En saadan Tilstand — den kan være farlig!

Naar alt det Gamle bliver ødelagt,

Og det skal rives ned med Vold og Magt,

Satiren møde bør og det lidt snarlig',

Sit lille Bidrag Satyr her har bragt.

Se nu just ei en Satan rent skinbarlig!

Det vilde volde Satyr megen Smerte,

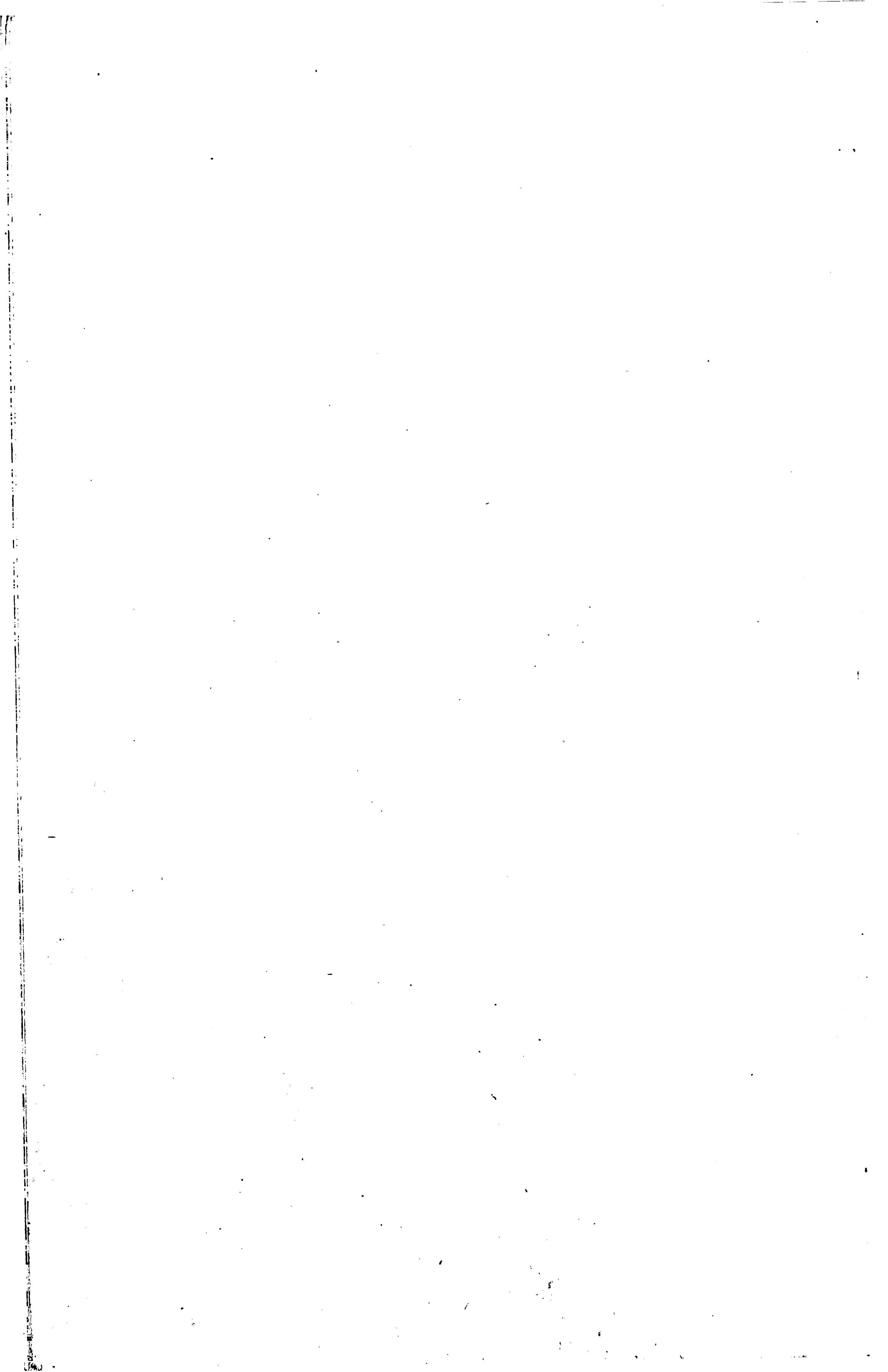
Hvis ei man bag Satiren saa et Hjerte!

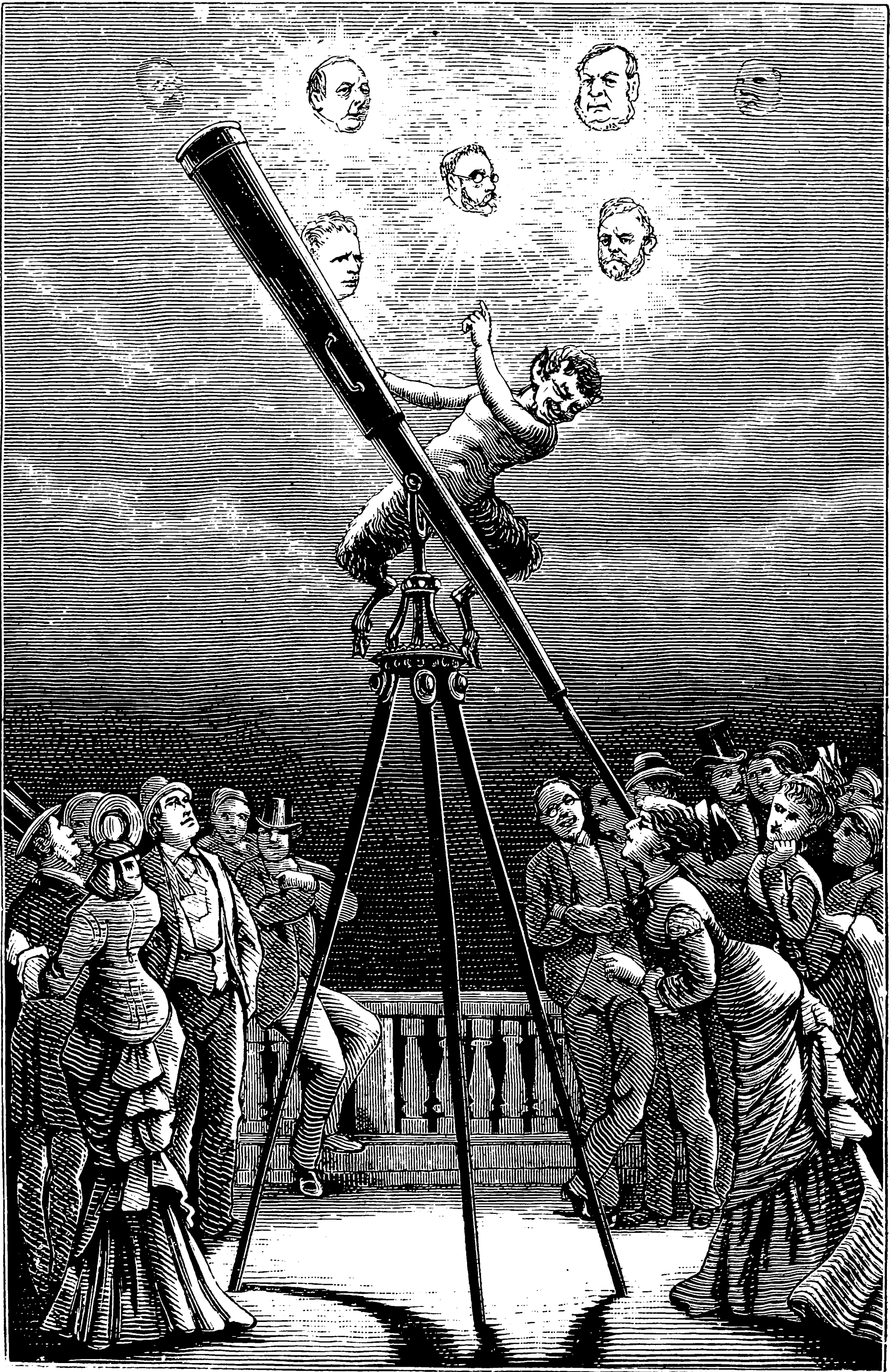

I.

POLEMISKE VERS.

Parlementariske Stjerner,

dog ikke seete i Zodiakal-Lys.

I.

Christoffer Krabbe.

(Januar 1875.)

Paa Sjællands nordre Kyst, ved Hellebæk,
Hvor tydske Grever flot paa Landet ligger,
Beskytted' smukt af Danmarks Frederik'er
(Da de fra Tydskland selv blev jaget væk),
Der høertes nok det allerførste Kvæk
I Ly af hamrende Geværfabrikker
Af En, der siden steg paa Fødder rappe
Til Ærens Toppunct, af — Christoffer Krabbe.

Der — paa en lille, pæn Forpagtergaard —
Han hørte Bølgerne fra Kattegattet,
Som snart Geert-Winthersk, sødt melodisk, slaaer
Mod Kysten op og hviske gennem Krattet,
Snart Bergisk buldrende fra Dybet staaer,
Saa hver en Styrmand griber fast om Rattet,
Der, langt fra Thing og Nytaarscour ved Hoffer,
Der leged' den uskyldige Christoffer.

Der lærte han de vilde Elementer
At kjende alt fra allerførste Færd;
Men Kjendskab til at styre dem — det henter
Han først, da han har lært sit Manddoms Værd.
Imidlertid! — Forpagterjordens Renter
Gi'er snart Familien et Slags høi're Air,
Og Slægten køber Skjøderne paa Hald
Og succederer — Jøderne paa Hald.

Christoffer blev Student, og alt som Rus
Han var en ganske lille Smule prikken;
Men da han først var færdig med sin Jus
Og midt i Dagens Vrøvl og Politiken
Og ret var optraadt i Journalistiken,
Saa var han stundom baade stiv og studs,
Da var det, han som „Danmarks“-Redacteu ren
Gav denne sølle Buchheister paa Øren.

Han maatte ei just bøde for sin Mund,
Men derimod Hr. Kammerraaden kræver,
At han skal bøde for de løse Næver,
Og dertil var der vel en Smule Grund.
Men „Danmark“ han forlod i samme Stund,
Og „Fædrelandet“ Kæmpen til sig hæver —
At svigte Danmark — ja, for Fædrelandet!
Det lyder lidt mysteriøst blandt Andet!

Og dog! — ja, der er hele hans Program,
Saa løjerligt som det nu ogsaa lyder,
Thi Danmark — det er ikke til for ham!
Han seer kun Fynbo'r, Sjællænder og Jyder,
Den smukke Klang: det danske Folk, den fryder
Ham vist kun lidt, og det er dog en Skam!
For ham der findes Embedsmand og Gaardmand
Og saa ham selv som — Folkethingets Formand!

Som Thingets Formand har han mange Pligter,
(Og flere gjør han selv sig som bekjendt —
Til Venstremanifestet her vi sigter,
Hvor han som „Rigsdagsformand“ stod paa Prent —)
Til Cour ved Hove han kun sjeldent svigter,
Naar han med en Lykønskning bliver sendt;
Med staalsat Kraft hver Fordom han bekæmper
Mod hint „System af 15de November“.

For Resten siger man, at Ret og Skjæl
Han deler mellem Fjender ligt og Venner.
Som Birkedommer det dog næppe hænder,
Thi vistnok sjeldent har hans Birk det Held
At see, Hr. Krabbe det en Tanke sender —
Men han er lige god alligevel! —
Og nu tilsidst: Naar Du til Himlen kommer,
Gud blive Dig en naadig Birkedommer!

II.

Carl Bille.

(December 1874.)

Paa Christiansborg — ja, højt i Riddersalen
Der throner alle Folkets kaarne Mænd;
Der kæmpes der saavel af Generalen
Som af den Menige med Sværd ved Lænd.
Der kæmpes der! der fældes de af Talen,
Men som Ejnherjar staae de op igjen;
De styrte frejdig frem med fældet Landse
Og føre op de samme Vaabendandse.

En Astronom har mangt et Stjernebilled
Photographert fra dette Firmament;
Men hans Refractor var i Reglen stillet
Lidt stærkt til Højre, som er vel bekjendt.
Fra „Nær og Fjern“ han ganske vist har villet
Os mangan slaaende Belysning sendt —
Og tilmed gjort det, hvilket attesteres —
Men sikkerligt! de kunde nok suppleres.

Fixstjernerne han har fra alle Kanter
 For Størstedelen os beskrevet flot,
 Men alle de mangfoldige „Drabanter“,
 Som følge dem i baade Stort og Smaat,
 Dem har han ganske overseet, og sandt er
 Det aabenbart, at det var ogsaa godt
 At høre lidt om en og anden Maane,
 Som af en „høj're“ Sol sit Lys maa laane.

Trods Astronomens Lys, det zodiakale,
 Han altfor mange Stjerner oversaa.
 Vi derfor vil forsøge paa at male
 Et Par af dem, han ej fik Øje paa.
 Vel er vort Objectiv et af de smaa,
 Men skarpt det si'er vi — uden dog at prale —
 Og her en Stjerne vi for Øje have:
 Man døbte den en Gang „den glade Pave“.

Hin Astronom den monne fejl bestemme:
 Den er jo en Komet af første Rang;
 Thi der er een Ting, som man ej maa glemme,
 Det er dens saare hyperbole Gang; --
 Og hvor Kometen egentlig har hjemme,
 Man aldrig saa i Tale eller Sang.
 Thi vor Komet er ligesom de andre —
 Man aldrig ved, hvorfra — hvorhen de vandre!

Paa Journalismens brede Mælkevej
 Den dukked' frem i Vest — i venstre Side,
 Dens „Hale“ — Negrene — man øjned' ej,
 Men lystig frem Kometen monne glide
 Igjennem Rummet glat med Huj og Hej!
 Og som Enhver naturligvis kan vide:
 Fra Vest til Øst — fra Venstre og til Højre
 Den kom — hvorfra? det vides ikke nøjere.

En Tid i „Skorpionens“ Tegn den stod,
 I Krigens Tid den stod en Stund i „Løven“;
 Men snart forsvandt den med sit „Løbemod“ —
 Den ynder i det Hele ikke Tøven —
 Og under Atmosfærens raske Kløven
 Den sprutted' Gnister rundt til Overflod.
 Nu staaer den dybere i Horizonten —
 Det kalder en Forandring man af Fronten.

Da nemlig Journalismens Firmament
 Kometen kunde pludseligt forlade,
 Den vilde „bygge“ i en anden Gade,
 Hvor Horizonten videre var spændt.
 Ej altid nu Ideens Lys bli'er tændt;
 Den varmer sjelden — uden højst de Bade,
 Som kaldes „romerske“, hvori blandt Andet
 Nok ogsaa „Directeuren“ gaaer i Vandet.

III.

Et godt Numer.

(Januar 1875.)

Her for en tyve — tred've Aar tilbage
 En ganske ung og gladelig Student
 Til Universitetet monne drage;
 Hans Lærdom var nok ikke stort bevendt,
 Og hurtigt dog han gjorde sig bekjendt,
 Og rundt omkring man hvisked': Død og Plage!
 Blandt Byens „Stutzere“ bar flot han Prisen,
 Og man beundrede Student Tobiesen.

Med Freidighed han ud i Livet traadte,
 Der var ved Fyren noget Uforsagt;
 Han var nu engang en af disse Flotte,
 Der, som man si'er, „gaaer paa med Dødsforagt“.
 Vel var han ikke altid fuld af Tact,
 Og derfor kunde han ret tidt sig blotte;
 Men taaleligt han sig dog gjerne klarede,
 Og for Prostitutioner han sig sparede.

I Selskab og paa Baller han flancered';
 Hans blotte Møde var en flot Annonce
 Om talrige Triumpher — man fêtered'
 Ham rundt omkring som Damernes „Alphonse“;
 Hans Kjolebryst blev pragtfuldt illustreret
 Med Ord'ner — notabene: Côtillons-!
 Og „lille Toby“ var — ja, det maa sandes! —
 En ganske decideret „Don Johannes“.

Han var nu en af dem, der sættes Pris paa,
 Hvem Alting lykkes ret som Ingenting,
 Og derfor fik han mer end eet Bevis paa,
 Han kunde gjøre mærkelige Spring —
 Men alle de, som der bestandigt skri'es paa,
 Om hvem Alverden dreied' sig i Ring,
 Og de, for hvem Trompeter stadigt buldrede,
 De blev til sidst saa nogenlunde kulrede.

Se, da nu til Exempel Fyren tidt i
 Salonerne fik hørt, han havde Vid,
 Saa øvede han det desaarsag flittig'
 I baade rette og urette Tid;
 Ja, derpaa gik nok ud hans hele Id,
 Og han blev stadigt mer og mere „vittig“.
 Han blev saa vittig, at det var umaadeligt —
 „At komme ham nær“ — det var inte raadeligt!

Og nu begyndte da hans Carrière —
 I Carrière gik det, det er klart!
 Som Auditeur i Aalborgensers Sphære
 Han standsed' lidt udi den raske Fart.
 Som Herredsfoged' saa man ham dog snart
 Paa Sjælland være lystelig paafærde.
 Og saa, om ej en stor, saa dog en lang Chef
 Man fik, da „Toby“ blev Departementschef.

Se, nu var han i Fart! — Mod noget Stort
 Den Videts Kæmpe nok saa dristigt stiled';
 Mod Cancelliets høje, røde Port,
 Hans Tanke stolt og uforfærdet iled'.
 Og Ein, zwei, drei, — det gik, som det var smurt! —
 Paa Tabouretten snart den Kjække hviled',
 Højt paa Olympen der med Klein ved Side
 Og Tordenkile sad han som Chronide.

Og Tordenkilen var hans Ungdoms Vid,
 Som ganske vist besad en Smule Kjønhed,
 Men til og med en god Portion af Grønhed,
 Der passer ei i en alvorlig Strid.
 Der gjælder ikkun Aandens høje Skjønhed —
 Jo, Ironien, brugt i rette Tid! —
 Men et forlo — forsorent Junkervæsen
 Bevirker blot, at man faaer — over Næsen! —

Saalunde gik det ogsaa Hr. Tobiesen,
Da han forleden vilde være rask,
For nye Theorier bryde Isen,
Han paa sin Hale fik en Smule Dask
Og vendte hjem — ja, ganske som en Sjask!
Og derfor bliver Enden vist paa Visen,
At der om Hr. Tobiesen snart os minder:
Et Meteor, der lyser og — forsvinder.

IV.

En Stjernetaage.

(Januar 1875.)

Naar Øjet ofte dvæler hist paa Himlen
I klare Nætter paa den dybe Grund,
Da seer man saare tidt i Stjernevimlen
De lyse Pletter paa den mørke Bund.
Saa ved vi, at der er en Sammenstimlen
Af flere mindre Stjerner, allenstund
Et samlet Lys den hele Gruppe spreder —
Man om den enkeltes forgjæves leder.

Paa Christiansborg, paa Thingets Firmament,
Det samme Phænomen vi stadigt finder;
Thi Bøndergrupper findes som bekjendt,
Hvor Lyset til et Intet næsten svinder.
Men vist vi ved, at dette Lys er tændt,
Og der er altid Et, som sammenbinder —
Den Enkelte forsvinder der i Gruppen,
Man under Et maa nyde hele Suppen! —

Ved Gammelstrand, hist i Fortunens Stræde,
 Der kan vi finde disse Lys især;
 Thi der har disse Stjernetaager Sæde,
 Der kan de observeres af Enhver,
 Det største Lumen i den hele Kjæde,
 Det er den mageløse Søren Kjær —
 Han bringer Liv og Aand i disse Taager,
 Mens for Cadaveret Hr. Krag saa vaager.

Ja der bag disse smaa og mørke Ruder,
 Der straaler Aandens Lys saa trannet klart!
 Man Interpellationer der bebuder,
 Som nok skal faae Debatten godt i Fart!
 Der taler, tordner man, saa det har Art,
 Mens flittigt man i Glastrompeten tuder.
 Alt bygges op fra Nyt, som det sig sømmer Mænd,
 Der sørge godt for de fornødne Tømmermænd.

Der kan man høre Søren Kjær hel flot —
 Som Stedets „bedste Beis“ han bærer Prisen —
 Fortælle Alle baade Stort og Smaat
 Om, dengang Søren „han var i Malicen“!
 Da var der Folk — javist, vi ved det godt —
 Det er jo altid Enden der paa Visen! —
 „De vidste li'esaa god Besked som Staben!“ —
 Ja, Søren har det som bekjendt i Flaben!

De brave Bønder sees med Andagt tause
 Opmærksomt lytte til den store Mand;
 Mens Andre sukke ganske smaat og „sjavse“
 Og stole paa, at han gi'er Tonen an.
 Og skeer der stundom saa en lille Pause,
 Hr. Værten fylder den med stor Forstand:
 „Et Bær *)?“ han spør' med Flasken. — „Han kan
 husk'en!“

Man svarer grinende: „Ja, ryst Du Busken!“

Man nyder „Bærret“, og med denne Olie
 Man smører Munds og Aands Maskineri;
 Og Søren bliver stadigt mere fri,
 Og han præsterer hartad det Utrolige
 I Retning af politisk Rumleri —
 Men vi kan ellers være ganske rolige!
 Selv om man stundom sig et Stats-Coup paato',
 Man „store Ord og fedt Flæsk!“ har til
 Motto! —

Men disse Stjernetaager vi forlade —
 Lad dem kun styre deres egen Kaas!
 Hr. Søren gjør os saamæn ingen Skade,
 Han muntre „Kragereden“ med sit Vaas.

*) Term. techn. for: en Snaps. Flasken bliver saa til
 en Busk — Ex. gr. Solbærbusk.

O, lad de sølle Fyre sig kun bade
I Straalerne af denne Skillingspraas
Og glædedrukne tømme manges Skaal
For Søren Kjær og for hans Kragemaal!

V.

Tauber.

(October 1875.)

Iblandt de store Stjerner, som vi saae
 Belyse Himlen snært fra alle Kanter,
 Der er dog ogsaa flere af de smaa,
 Der straale — om end ej som Diamanter! —
 Blandt disse mindre lysende »Drabanter»
 Vi just i Dag har faaet Øje paa
 En, som har trængt sig frem til stor Beklagelse
 For Fyren selv: Hr. Tauber udaf Slagelse!

I sin Tid havde han som Neger Plads
 Ved Plougs og siden Berlings Bladplantage.
 Der følte han sig ganske vel tilpas
 Og dyrked' Billard med stor Courage.
 Især var stiv han i »Quarrambolage»;
 Han var en Matador, og det en hvas.
 Saa fik han Plads i Thinget, hvor han sporen-
 -stregs ogsaa vilde give Matadoren.

Men der brød Ingen sig om hans Blocader.
 Man ændsed' i det Hele ham kun lidt.
 Højt lo man ad hans svulstige Tirader
 Med deres hele radicale Snit,
 Men saa blev Fyren vred, og se! med Et
 Midt ud i Mudderpølen flot han vader —
 At Snavset sprøjted' tænkte han for sent paa;
 Men saa gav Hall ham, hvad man kalder: Rent paa.

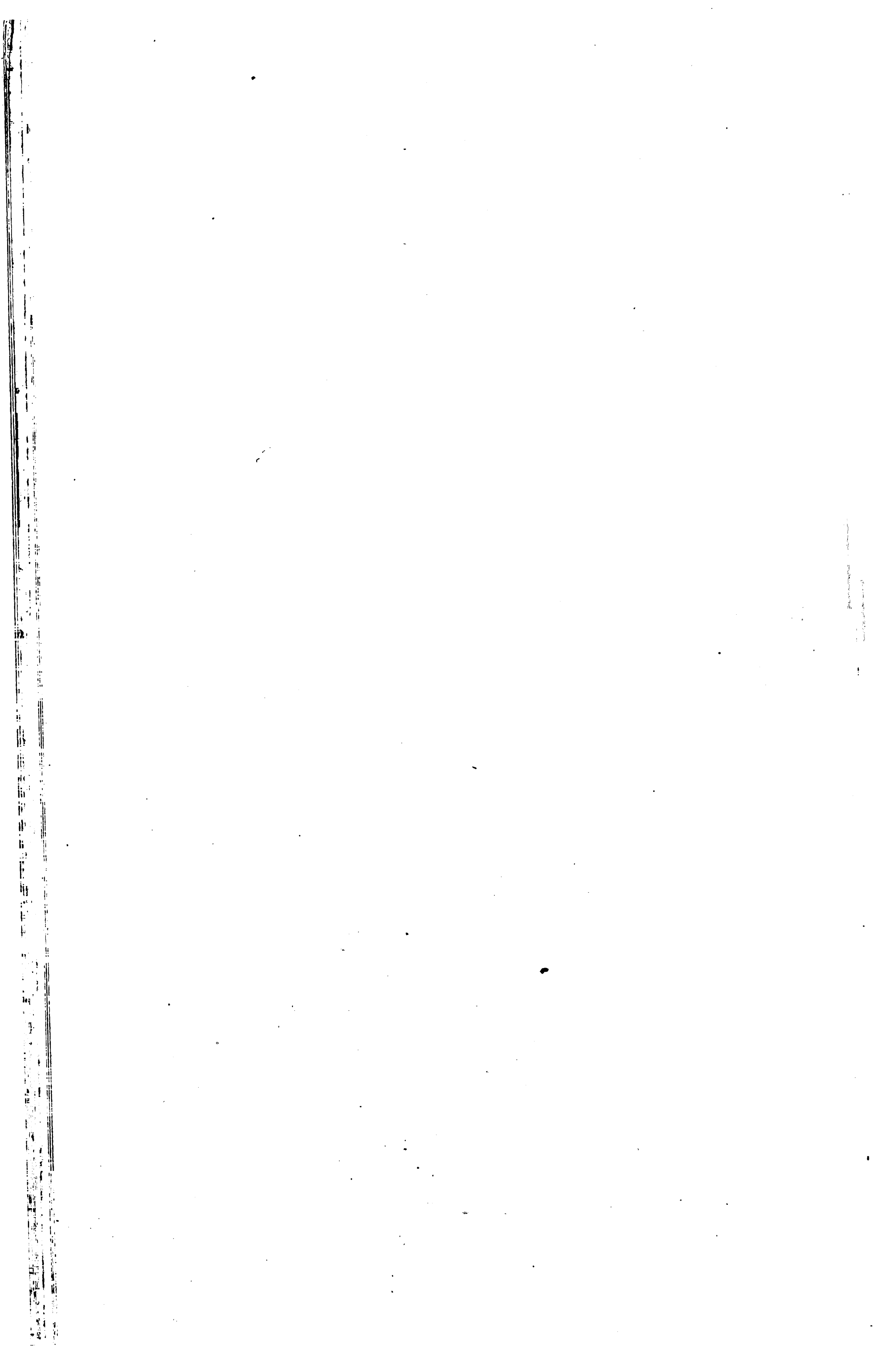
Som sagt: »Quarrambolage» var hans bedste,
 Hans allerbedste Tidsfordriv for vist.
 Han stadigt laa paa Krigsfod med sin Næste,
 Og derved tabte gjerne selv han mest.
 Thi hvilket Sted og hvem han monne gjæste,
 Saa blev dog næsten altid Enden trist.
 I Slagelse blandt Andet han af Kræmmerne
 Fik nok til Slutning dygtigt over Lemmerne.

Udi Skjelskør der blev han pebet ud:
 I Thinget nøjes de dog med at hysse,
 Naar paa den gode Tone han gjør Brud;
 I Reglen han i Søvn dem monne dysse.
 Han stundom vrides som en »Karreklud» —
 Som den Gang Hall figurligt bad ham kysse
 Elskværdigt sine Po-posteriores
 Og lærte denne Menschenfresser mores.

Se, Redacteuren i hans Nabolag,
Hr. Zahle og saa han kan sammen trække;
Thi de er jo vort Things »enfants perdus»,
Og de er lige gruelige begge.
Ja, stundom kan det lykkes dog at stække
Hr. Tauber, saa han vover ej at knye,
Men glemmer al sin Pukken og sin Mukken,
Naar blot en Snedker dunker ham i Krukken.

Trods al den Snapsthings-Nektar, som han skyller
I Halsen, bli'er han ej spirituel,
Trods alle hans rhetorisk skjøne Krøller
Han er kjedsommelig alligevel,
Kjedsommelig som selve Sigurd Müller,
Som Gerson kan man sige — ja, minsæl!
Han skraaler op og prises højt af Bønder —
Naa! — de har altid Brug for tomme Tønder! —

Var disse Tønders Tomhed alt for stor,
Saa har den undertiden dog generet.
Naar de fra Slagelse med Toget fo'r,
Det var lidt dyrt at faae dem transporteret.
Paa Grund af Overvægt, saa vidt vi troer,
Blev stundom Regningen en Del forceret.
Naar slige tomme Tønder fyldes skulle,
For 20 Kroner knap de blive fulde!

II.

POLITISKE VERS.

СЯТІ У ПРАДІНІ

Visen om Krisen.

(Juli 1874.)

Von Haffner rejste saa vide om Land,
Hannem lysted' i Bad at gange;
Af Venstreførerne vilde forsand
Han ikke lade sig stange —
Det kan man ej heller forlange.
Se Dig ud, Københaffner!

I Vandet sprællede han kvikt og adræt,
Han anede ej Hinterlistighed;
Da fik han at vide nok saa net
Lidt om Ministrenes Tvistighed
Og „Venstres“ rædsomme Dristighed —
Det gyste i vor Københaffner.

Det var sig Holstein-Holsteinborg,
Han mistede sin bedste Krieger,
Og Hall vilde ogsaa gjøre ham Sorg,
Og Klein var lidt „klein“, som man siger,
Og Thomsen var ingen Tiger.
„Føj!“ sa'e vor Køben-Haffner.

Kongen sig agted' paa Vikingetog
 At gjæste Islænding og Færing;
 Da var det, Ministrene Afsked tog —
 De led af en Smule Tæring —
 Og „Venstre“ nægted' dem Næring
 Til Sorg for enhver Kjøbenhavner.

Budstikken monne til Tydskland gaae
 Til General Haffner ved Badet,
 Snelt fik han Buxer og Frakke paa —
 Han maatte jo flux forlade't,
 Men tænkte: „Gid Fa'n hade't!“
 Naa! paa'en igjen, Kjøbenhaffner!

Mod Hjemmet drog han. Et Cabinet
 Det gjaldt om hurtigt at danne;
 Men Sligt er nu ikke saa ganske let,
 Naar ikke man just vil lande
 Hos Bogøs Dosmerpande.
 Se Dig ud, Kjøbenhaffner!

Saa gik Generalen den tunge Vej
 Og talte med kjærlig Stemme;
 Paa Frijsenborg sagde man rentud Nej,
 Paa Skaffø man nægted' sig hjemme.
 Sligt monne ham svært forstemme.
 „Føj!“ sa'e vor Kjøbenhaffner.

Han var paa mangen en Herregaard,
Hos mangen en rask Jean Jensen,
Som før havde prøvet Ministerkaar
Og var bleven kaldt „Excellensen“ —
Til sidst kom han ind paa Regensen.
„Frisk Mod!“ sa'e vor Kjøbenhaffner.

Provsten var rejst til Sandefjord;
Han kunde ej møde paa Valen.
Den Cultursminister gik i sin Mo'er
For selve Hr. Generalen.

„Se saa! der har vi Skandalen!“
Saa tænkte vor Kjøbenhaffner.

Meldte han Kongen med Sværd ved Lænd,
Hvordan han var gaaet i Vandet;
Saa rejste han ned til Badet igjen,
Det var dog straks noget Andet!
Men Glæden var jo lidt blandet
For den brave General Haffner.

Nu vil Ministeriet nok i al
Gemytlighed blive paa Pletten.
Der sidder det med „en lille Hall“
Og dingler paa Tabouretten,
Skjøndt det strider mod Etiquetten.
Naa, frejdigt Mod, Kjøbenhavner!

Thi er end Krisen ikke forbi,
Og gik det end bag ad Dandsen,
Saa trøst Dig med, at Du blev dog fri
For et Ministerium Hansen
Alt med en Berg udi Svandsen —
Se Dig ud, Københavner!

Et Par smaa Betragtninger

i Anledning af

Bismarks Kissingertour.

(Juli 1874.)

I Kissingen gaaer det lystigt til;
Von Bismark skal bruge dets Bade,
Og dagligt gaaer det med Sang og Spil
Nu, da han er kommen til Skade.

Von Bismark, det tydske Riges Værn,
Var lige kommen fra Reisen
For at styrkes en Smule af Badenes Jern,
Manden „vom Blut und Eisen“.

Der vilde han see den lille By
I Kjøretøi promenerende,
Men i Stedet for Jern fik han Kuglebly,
Og det er altid generende!

Imidlertid blev han populair
I Bayern ved denne Hændelse.
En Taskenspiller, som stod ham nær,
Virked' ved Øjenforblændelse.

Nu kører Bismark dagligt omkring
Og hører paa Jubeltoner
Og sysler for Resten med alle Slags Ting
Og modta'er Deputationer.

Forleden han var kommet ud paa en Mark,
Som en Bondemand har i Eie;
Fyrst Bismark, Tydslands Skytspatriarch.
Forsøgte med Leen at meie.

Det gik saa let og saa nydeligt,
Og Leen lydt monne klinge —
Thi det er jo ganske tydeligt,
At en Le forstaaer han at svinge! —

Nn vil de ha'e en Broncestatue,
Og Tanken tiltaler Aanden.
Stolt vil den pryde den lille By!
Bismark med Leen i Haanden!

Man glæder sig til at skulle see,
Bestraalet af Aftenrøden:
Bismark med den meiende Le
Og Timeglasset som Døden!

Congresser, Conferencer, Skole-, Neger- og Venne-Møder.

(August 1874.)

Det gaar helt flot med Møder og Congresser
Og Conferencer snart af alle Slags,
Det vimler jo med Forslag og Adresser,
Som stadigt debatteres ligestrax,
Det er en ganske lystig „Machen besser“
Til Gavn og Glæde for hver Lurifax,
Der ikke ret kan staae sig ved det Gamle,
Men troer at fiske, mens de andre famle.

De Fleste glæde sig ved Resultaterne;
Kun „Telegraphens“ Referenterlaps
Er vred, fordi han savned' Deputaterne
Og kun fik een Gang gratis Øl og Snaps.
Han river ned paa Comitécrabaterne,
Fordi de ikke alle Mand omkaps
Har skyndt sig at tractere Parasiten —
Han selv har maattet stille Appetiten,

I Norge har der været Skolemøde,
 Og det var overmaade lystigt der.
 Af Landser ikke ganske faa just brøde
 De gode Padagoger hver især.
 Man særligt glædedes af disse „røde“
 Højskolelærere fra Fjernt og Nær. —
 Den ædle Bjørnbak dog desværre savnedes,
 Hvorved at Sagen ingenlunde gavnedes.

Paa samme Tid har Archæologien,
 I Stockholm holdt Congres med Fynd og Klem.
 Hvad egentlig der er forhandlet i'en,
 Kan ikke vi saa godt fortælle Dem.
 Kun det vi sige kan: Theologien
 Ret aldrig finder noget gjæstfrit Hjem
 Hos disse flotte Hypotheselavere,
 Hos disse Køkkenmøddinggjennemgravere.

Nej, Theologerne, Grundtvigianerne,
 De søge sig i Aar Asyl paa Fy'n.
 Paa Vennemødet de forbause Danerne
 Med deres mange, aandelige Syn.
 Det „lille Ord“ vil glimte som et Lyn,
 Og højt de smaa Propheter hæve Fanerne
 For Psalmesang paa Polkamelodier,
 For Pølsevrøvl og Punchedcleresier.

I Örebro de svenske Journalister
 Har nys et Møde holdt med meget Liv;
 Men Tvedragtsdjævelen bestandigt lister
 Sig ind i journalistisk Tidsfordriv.
 Her var en Telegraphbureau-„Minister“ —
 Der nu for Resten ellers holdt sig stiv —
 Som fik paa Ho'edet temmelig antagelig',
 Men saa blev Fyren ogsaa ubehagelig.

Har man nu dvælet først ved disse Møder,
 Hvor jevnligt der har været Kiv og Strid,
 Saa er det dobbelt herligt, naar man støder
 Paa en Forsamling, der er mere blid:
 En Fredscongres i denne Kampens Tid! —
 Det blotte Navn alt Livet En forsøder —
 En Fredscongres og det af lutter Krigere!
 En Fredens Hymne, kvædet sødt af Tigere!

I Brüssel er den samlet hele Klatten,
 Og Conferencen er nok snart forbi.
 Men noget Vist vi ved ej om Debatten,
 Thi Døren — den er nemlig lukket i.
 Men naar de Alle snart nu har forladt'en,
 Er Freden sikret som ved Trylleri —
 Ifald da „Fredens Mænd“ — imellem os ja —
 Forinden selv ei kommer at slaa's — ja!

Naa! mere Talen er vel overflødig
Om alle disse Møder, som vi troer.
Vi lægge Pennen, skjøndt vi gjør det nødigt,
Men hvorfor spille endnu flere Ord?
Af slige Møder bli'er man træt og mødig;
Naar man har faret om i Syd og Nord,
Man trænger til at hvile paa sin Træthed,
Og Læseren vist bærer Sligt med Lethed?

Der underhandles!

Motto: „Det er ganske vist!“

H. C. Andersen.

(September 1874.)

Forleden kom Hr. von Esbech ind
Til Gedalia paa Høibroplads;
Dickmeyer gik paa den anden Side
Og udbød: „Was ist das?
Der maa være Noget paafærde!“

Han speided' en Time, han speided' i to,
Men længe man der forhandled'.
Da von Esbech kom, han listeligt lo
Og var ret som helt forvandlet —
„Ja, Noget er der i Gjære!“

Dickmeyer gik til sin Storaugur,
Fortalte ham, hvad han skued',
Der han stod paa Høibroplads paa Lur;
Auguren gyste og grued' —
„Det gjælder en Svingning til Venstre!“

»Meyer! Du spørge hin liden Spidsmus,
Han siger Dig nok Besked;
Han kan lidt mer end sin Katechismus,
Og mer end Andre han ved» —
Meyer kiled' paa »Posten».

Meyer fik fat i den liden Spids,
Som op med sin Visdom disked':
At Sagen den var aldeles vis,
At Ministren hos „Venstre“ fisked'.
Dickmeyer løb hjem med sin Visdom.

Rimestad tog til sit Kasteskift,
Han havde ei Ro eller Rist.
Saa huggede Gutten løs paa Kraft,
For — „det er ganske vist!“
Der underhandles med „Venstre“!

Gedalia er første Ambassadeur,
Spidsmusen er ogsaa tilstede.
De tvende Størrelser saa man før
En *Pas de deux* at træde —
Man huske Reisen til Danzig!

Saa gik det løs med Gisninger,
Og Rimestad dristig spaa'de.
Snart mødte han med Forvisninger,
Thi Runer kan Fyren raade,
Og — „det er ganske vist, det Hele!“

Men al hans Tankes det matte Guld
Slet Ingen vil honorere;
Og nu faaer han fælt paa sin Hattepul
Og faaer det bestandigt mere,
Fordi han render med Sladder.

Hvad er det nu da, der var „ganske vist“?
Hvad havde „Hønen“ bedrevet?
Ja klog derpaa — det er jo trist! —
Er Rimestad end ikke blevet,
Han paastaaer: der underhandles! —

Naar von Esbech kommer paa Høibroplads,
Seer Rimestad strax Liaisoner
Med Venstrepartet. — Verstehen Sie das?
Han byttede bare Couponer, —
Quel bruit pour une omelette!

Et Folkemøde.

(September 1874.)

Der holdes Folkemøder rundt i Landet,
Der skjænkes ud Veltalenhedens Vin.
Ja, Vinen er jo gjerne noget blandet
Og ikke saadan ganske superfin;
Men man har lært — i Kraft af Disciplin —
At sluge den, om den er nok saa vandet.
Den gaaer, om den saa er saa sur som Eddike
I Halsen paa hveranden Bonderæddike.

Blandt andre Møder, som blev herostratisk
Berømte, er der ganske særlig eet!
Hvor — kan vi ikke just med mathematisk
Bestemthed sige — ogsaa ligefedt!
Men der husered' Tauber med asthmatiske
Og kulret Heftighed og vidt og bredt. —
Han var paa „Slottet“ og han var i „Hytten“,
Men hvor han var, saa holdt han aldrig Bøtten.

Saa talte der en Fyr om „Venstres“ L'hombre,
 Om „Matadorerne“ i hint Complot —
 „Fauxmatadorerne“ som altid dumper.
 Naar „Dannelsen“: Spadille, vises blot.
 Selv om de jevnligt til en „Nolo“ slumper,
 Det uden Dannelse gaar aldrig godt.
 De bliver „bête“, min gode Hr. Alberti!
 „Umuligt!“ si'er han — naa ja, for det er De!

Saa viste sig den mageløse Zahle
 Paa Scenen som Forsamlingens Bajads.
 For Kvinden var det, at han vilde tale,
 Hun var nu hele „Venstre“ vel tilpas;
 Thi „Kvinden havde i sit Hjerte Plads
 For Alle, li'esom „Venstre“, — der betale!
 Nej, nej! den Kvinde, som har saa elastisk
 Et Hjerte, er os Andre lidt for drastisk!

Behold De hende for Dem selv Højstærede,
 Hun passer ganske vist til Deres Kram.
 Den Kjærlighed, som slig en Kvinde nærede,
 Var li'esom „Venstres“ kun en fortsat Skam!
 Naar „Folkegaver“ Tøsen man forærede,
 Saa blev hun blid og tam — aa! som et Lam.
 Som „Venstres“ *Salutores civitatis*
 Hr. Zahles Nymphe elsker næppe gratis.

Til Slutningen der kom en Bondemand,
Som talte væk om vores „Oldenborre“;
De havde ødelagt det ganske Land,
Og det Slags Konger var han „itte forre“
De havde kimset ad den fjerde Stand
Og skilt os af med Sverig og med „Norre“.
Kun sidste „Frædrik“ som en Stjerne stander —
Hist misted' vi, her fik vi — en Fru Danner! —

Med slig en Visdom flaskes Bonden op
Af disse hæderlige Patrioter.
Ifald der ei itide siges Stop,
Saa har vi snart et Folk af Idioter!
En Trang til Viden faaer dem i Galop
I Favnen paa de fiskende Zeloter.
Af Tørst man seer dem sluge Finkeljokum!
Af Træthed hvile de sig paa et — L !

En truende Venstrearmada.

(vide Berg i »Morgenbladet» for den 26de September.)

(September 1874.)

Minister Worsaae for nyligt drog
Til fremmede Riger og Lænde.
Paa videnskabeligt Vikingetog
Man saa den dygtige Archæolog
Ved Mælarns smilende Strande.

I Kjøkkenmøddinger graved' man,
I ældgamle Kæmpehøie;
Og Worsaae som den geniale Mand
Helt ofte talte med dyb Forstand
Om, hvad der kom ham for Øie.

Og naaede man end kun et lille Maal,
Var Worsaae dog med til at naae det.
Og derfor ved Bollens flammende Baal
Man drak da ogsaa Danskerens Skaal,
Og hele Europa saa det.

Thi hist i Mælarns skjøne By
En Skare af Choryphæer
En stakket Stund havde søgt et Ly —
Mænd, hvis verdensberømte Ry
Opirrer de smaa Pygmæer.

Men Mødet endte med Sang og Spil —
De vante Pligter begynder.
Og Worsaae skal nu, saa nødigt han vil,
Med det Allerførste saa skal han til
At spille „Sk . . . mads“ med Bønder.

Der var just en seminaristisk Fyr,
Dog ei af de Gale fra Rødding,
En Lærer Andersen, som gjorde Styr,
Der ellers let kunde blevet ham dyr —
En aandelig Kjøkkenmødding!

Paa den tog Archæologen fat —
Hr. Andersen fik en Røffel,
Men saa blev „Venstre“ som rent besat;
Nu skraale de baade ved Dag og Nat:
„Næh, sikke dog en Kantøffel!“

Forskraaleren Berg har ogsaa talt
I „Morgenbladet“ med Svada.
Og det kan nu blive grumme galt,
Thi han har for Ministeren malt
En venstrebevæbnet Armada.

Snart styrer den frem med stolt Salut,
Og Statsskibet er i Knibe —
Aa nei! vi føler os ei caput!
Thi Pæreskuder med Phrasekrudt —
De sænker ei Orlogsskibe!

Lønningstillægsloven
og
en parlamentarisk Commission.

(November 1874.)

Hvad er en Embedsmand? — Ja, Svaret lyder
Fra Venstremændene: „En Sybarit,
Der sig ved Livet og dets Glæder fryder,
Som har en ganske voldsom Appetit,
En Mand, som Staten frækt for Tiden snyder,
En Fyr, hvis Fordringer gaae meget vidt,
Idet han gjerne ønsker, alle Dage
At fraase væk i Suppe, Steg og Kage.

Det er en Mand, som lever for Concerter
Og Bal og Selskab, Carneval og Sligt,
Som føler ei for Folkets Savn og Smerter,
Men som er sikker paa, at det er Digt,
En Mand, der ændser Lidet kun sin Pligt —
Ja, muligvis en ganske Enkelt er der,
Som gaaer ei under denne Folketælling,
Men ellers er det samme Pærevælling.

En Mand, der kan i Naadens Glands sig sole,
 Som kjender ei til noget Alvors Krav,
 Som kjend̄er ei til Livets strenge Skole,
 Men som paa Roser dandser til sin Grav,
 En Mand, hvis Kone gaaer i Silkekjole,
 Som selv sig støtter til guldknappet Stav —
 Saalunde i de fleste Fald er Manden,
 Der danner Kjærnen udaf Embedsstanden.“

Se, det er det, som Folkets Mænd forkynder
 Rundtom i Skjænkestuers kvalme Os.
 Sligt remses efter af de gamle Bønder,
 Saasnart om Aftenen de gaae tilkros.
 Og tappert buldre løs de tomme Tønder,
 Og rundtom lyde Bifaldsraab og Ros,
 Imedens Snapseflasken røres flittigt
 Og man bli'er stadigt mer og mere vittig.

Imidlertid befindes Maleriet
 Just ei at være synderlig correct;
 Der tvertimod er flere Pletter i'et,
 Og det er sandeligt fortegnet frækt;
 Thi største Delen af Bureaukratiet,
 Den er nok før en halvforsulten Slægt.
 Helt ofte har Statshusholdningsforvalterne
 Den største Nød med blot at skjule Pjalterne.

Imedens hine Assurancestyrende
 Kan leve høit i deres Overflod,
 Hvert lille Lønningstillæggsforslag myrende
 Med vildt og grusomt canibalisk Mod.
 Ja, det er lystigt nok at see paa Fyrene!
 Det er som Tigeren, der smagte Blod;
 Den som bekjendt bli'er mer og mer umættelig
 Og knuser, flaaer og flændser hel utrættelig.

Ved Fattigloven var man mer godmodige —
 Det gjaldt at faae en sluttet Vælgertrop!
 Der mærkede man Intet til den blodige
 Tendens at sluge Alt med Hud og Krop.
 Det hjælper altid Lidt dog paa det frodige
 Haab om at hjælpe Embedsstanden op.
 Thi kommer end en Del paa Fattiggaarden,
 Bli'er deres Valgret derfor ei beskaaren.

Geert Winther var iøvrigt særligt venlig,
 Thi en „parlamentarisk Commission“,
 Den fandt han vilde være Sagen tjenlig —
 Ja, slig en extraordinair Session
 Med dobbelte Diæter hjælper kjendelig
 Forsonligt — ja, han sa'e: „For min Person
 Jeg stemmer da for en Tillægsbevilling —“
 Aa, lad ham tjene det Par Extraskilling!

En mislykket Expedition.

Motto: „En Nar kan spørge — maa man tage vare paa —
Om mer, end mange Vise tidt kan svare paa.“

„Punch“, den 7de Octbr. 1874.

(November 1874.)

De Venstremænd komme med Brask og med Bram,
Med brøsig Miner og struttende Kam
I lang og umaadelig Række.
De fast har bestemt, at de vil holde Stand,
De straalere af Seir, og de dufter af Tran,
De vil Ministeriet stække.

Et truende Kamphyl løfte de op,
Og sindig og seig denne trannede Trop
Fylder sine „Spørgsmaals“ Granater.
Snart skal den begynde, den blodige Dont,
Staben rider nedad den herlige Front
Og mønstrer de prøvede Soldater.

Og fryde det maa dog en Feltherre bold
 At høre Veteraner som Winther og Schroll
 Forsikre, de aldrig vil vige.

Og fryde det maa, paa Commandoet: Ret!
 At see dette „Landeværn“ fylke sig tæt —
 En Svinefylking uden Lige!

Saa stormer den tæt, om end ikke adræt;
 Et Batteri Tobiesen besejrer den let —
 Det er nu ogsaa mere til Parade!

At Batteriet viger er flovt — det er vist!
 For Chefen maa det være saa temmelig trist.
 Men Sligt gjør hverken Gavn eller Skade!

Nu rykker den frem imod Fæstningen Klein,
 Og der er der strax noget mere ivei'n,
 Thi Fæstningen vil sig ikke humme.
 Først sender man den en „Forespørgsels“ Granat,
 Men da den haanligt smiler ad en saadan Krabat,
 Saa faaer den en „Dagsordens“ Bombe.

Da er det, at Berg faaer sin Munddiarrhoe,
 Og nu maa Alverden undrende see,
 Hvad ei den i en Række af Aar saa:
 Med Kugler af Skvalder, Granater af Pjat,
 Med flommede Fraser og brægende Skrat
 Han drager mod Garden, mod Worsaae.

Mod Garden for den danske Kunst og Cultur.
 Den vilde man spærre saa lystigt i Bur,
 Thi Berg spiller villigt Vandalen.
 Stridsæblet — det fandt man paa Kældernæs.
 Og nu er man derfor ret i sit Es
 Og møder frejdigt paa Valen.

Trompeterne skingre med Fynd og med Klem,
 Og Kældernæssagen drager man frem
 Med ganske morderlig Courage.
 Men Kældernæsdeggen — og Du, gode Berg! —
 Han skulde vist heller som aandelig Dværg
 Forblevet i sin Kjælderetage.

Thi den, som har meldt sig som vældig Athlet
 Og med Suffisance har stødt i Trompet
 Og dundret paa den store Tromme,
 For ham er det dog en uhyggelig Stund,
 Naar han maa liste af som den drivvaade Hund
 Og lade Vovvov'et forstumme! —

De Venstremænd komme med Brask og med Bram,
 Med brøsig Miner og struttende Kam,
 Med kostelig Paafuglekneisen.

De Venstremænd liste sig løbende hjem,
 Og Berg er den forreste Løber blandt dem —
 Et hjerteligt „Lykke paa Reisen!“

Blasphemi og Skolelærere
eller
en Storm i et Glas Vand.

(November 1874.)

Hist i Foreningen ved Punsch Adepterne
Forleden gik en Smule fra Concepterne.

De unge Russers Blod den frie Tanke
Og tynde Punsch fik lystigt til at banke.

Opflammede af slig Begeistrings Kilde
De blev tilsidst en Smule ellevilde.

En Enkelt da til fælles Fryd og Gammen
Alt efter Aarhusdegnen læste Amen.

En Anden spilled' Psalter paa Piano
Og tænkte: *Chi va piano, il va sano!*

O ve! paa en — in spe da! — Velærværdighed
Han saarede den ethiske Blufærdighed!

Og han betragtede det som et stort Tegn
Paa Vantro, at man grinte ad en Chordegner!

Han har nu vistnok hørt til „det Forenede“,
Hvorfor han flux til Senioratet benede.

„At gaae en Degner for nær er Sacrilegium;
Ministren næppe nok har Privilegium!“

„Sligt skal og kan og bør man ikke taale!
Det straffes bør af Bannets Lynildstraale.“

Han iler videre til Facultetet
Og spørger rystende, om man har seet'et.

„Sligt skader mer end al Socialisme!
Den danske Kirke trues af et Schisme!“

Og Theologerne gaae rent fra Snausen
Og skikke Bud til Hr. Professor Clausen.

Episcopus'en flux med Alvor prenter
Et meget fyndigt „Brev til de Studenter“.

Og Aaarhusdegnens Ære vindiceres —
Forbryderne bør excommuniceres!

En Generalforsamling sammenkalder
 Man med et ganske frygteligt Rabalder.

Og snart man mener nu, at det vil vises,
 Om de skal stenes eller bare rises.

Men Synderne staae frem i Overværelse
 Af Areopag og be'er om Overbærelse.

Hvem kaste vil den første Sten af Dommerne?
 Forgjæves leder man om Sten i Lommerne.

Og Generalforsamlingen da gav glad
 De fulde — angerfulde Russer Aflad.

X e n i e .

Stærkt om Horats det os minder, det — om vi
 maae kalde det — „Rus-Puds“:

Parturit et Slags „Berg“, nascitur ridiculus mus.

Næppe vil Forespørgsler vel senere Thinget besvære,
 Skjøndt! hvad en „Berg“ hitter paa, ja, det kan ret
 Ingen forsvære!

Luren kalder!

(Februar 1875.)

Det er en Ufredstid, vi lever i,
Og Kamp og Strid er Alt, hvad Tiden gjemmer,
Torpedokunster, Pandserbryderi,
Som Død og Ødelæggelse kun fremmer,
Om slige Ting nu løftes alle Stemmer,
Der drives den moderne Industri.
Naar det om Helvedesmaskiner gjælder.
Culturen nu for Vandalismen træller.

Rundtom man seer Talenter lagt i Blød
For ret at skabe Morderinstrumenter,
Der kunne volde baade Nød og Død
Og kalde Hævnen over En med Renter.
Thi Hævnen, den er som bekjendt jo sød,
Hvad nytter da de skabende Talenter?
Naar Peer idag er Herre hist paa Borgen,
Saa kommer Touren vel til Poul imorgen.

Men ligemeget! der forlanges Kamp. —
Vi lever i et krigerisk Aarhundred'.
Man aander frit kun i Salpeterdamp
Og hører klarest, hvor Granater dundred'.
Og Minesprængning, Rytteriets Tramp
Og Kuglesprøiter bliver høit beundret.
Og overalt det sagdes og det hørtes:
Du lever for at myrde og at myrdes!

Nuvel! en Sætning, som just ej er ny,
Som tvertimod har trodset Tidens Bølge,
Er den: min gode Ven! Du Skik maa følge,
Hvad eller ogsaa maa Du Landet fly!
I Kraft af den vi kan nu ei fordølge,
At vi maae tage fat paa Jern og Bly
Og Kugler støbe og os selv befæste
Til Gavn for os, til Skade for vor Næste.

Og derfor ruste sig de tapre Daner
Og glædes ved et vældigt Krigsbudget,
Og derfor frydes de ved Forsvarsplaner,
Mens Pandsersuppe bliver Yndlingsret.
Men Venstretroupen bliver aldrig træt,
Den drager frem med Trommer og med Faner,
Med alle Stymperne den sig förstærker
Og stormer mod de nye Fæstningsværker.

Og Boisen giver os et Cursus i
Taktik med Mere, som nu dertil hører;
En hel Del ufordøiet Strategi
Han paa Tribunen dristigt sammen rører.
Og alt hans Nikkedukkecompagni
Med hellig Andagt seer til deres Fører
Og trumfer løs med deres Folkevæbnen,
Trygt Resten overladende til Skjæbnen.

Men nei! saa sandt som Heltetidens Diser
Ej blæstes om af Fruerstuens Snak,
Saa sandt for Folkevæbningen, de priser,
Vi helst bør sige et: Nei, mange Tak!
Saasandt vi giver ei en Pris Tobak
For Skyttesagen og Mads Hansens Viser.
Sligt Legeværk forslaaer kun lidt mod Preussen! —
Sat sapienti — og maaske for Boisen!

Betænksomme eller maask'e ubetænksomme Betænkninger
over
en høist betænkelig Betænkning.

(Februar 1875.)

Financeudvalget sin Betænkning gav
For nyligt for den studsende Almenhed
Til Fryd for mange, baade Høi og Lav,
Som glæder sig ved disse Tankers Renhed.
Vel savner man desværre fælles Enhed,
Og mangt et gyldent Haab — ak! — fandt sin Grav,
Men hvad der tales end om Underfundighed,
Et anerkjendes bør: den store Grundighed!

Man har fordybet sig i Stort og Smaat,
Og Fliden ydes bør al mulig Hæder.
Man seer paa Murene paa Kongens Slot,
Og midt paa Jyllands Heder ud man træder.
Man færdes her og der — ja, kort og godt! —
Man har sin lille Næse alle Steder:
Paa Borgens Tage flicker de og bygger,
Og dybt i Søens Mudder ned de dykker.

Med andre Ord: de gaae tilbunds i Sagerne,
 Hvad eller og tilveirs, om man saa vil,
 Derfor nødvendigvis forstumme Klagerne
 Om, at letsindigt sættes Alt paa Spil,
 At Berg er ikkun en af Landeplagerne;
 Nu kan man sige, hvad man vil, dertil:
 De Sager, han ta'er for, det bør man vide,
 De bli'er belyst, alfalds fra venstre Side,

Naar Pandserskibet faaer sin sidste Rest,
 Saa faae vi ogsaa Grundene at vide,
 Vel hvisker for sig selv man lidt tilside:
 „O brave Skoma'er! bliv dog ved din Læst!“
 Men man har sat sig paa den høie Hest,
 Man stormer løs med Kasteskyts og Blide;
 Saa gaaer det bus paa Kirkerne og Slottene
 Og paa Ministerlønningen, den ottende.

Paa Christiansborg man finder, at Façaderne
 Har ingen Trang til mere Politur,
 Og vi, som stadigt færdes her paa Gaderne,
 Vi finder' og, det gjør en god Figur —
 Vi er saa vant til Skallerne og Skaderne
 I Slottets uanstændige Mondur:
 Det Ydre plettet overalt af Vandet,
 Det Indre fedtet overalt af Trannet!

Paa Orlogsværftet snuser man i Kullet
 Og ændser lidet, at man smudses til;
 Paa Universitetet er det Gullet,
 Som fængsler Øiet med sit Farvespil;
 I Bjørnsens Deficit man seer paa Hullet,
 Mens Winther Hocuspocus gjør paa Dril.
 Man snuser fra Herodes til Pilatus;
 Det gjælder at forbedre Statens Status!

Mod Tietgens Kirkepatronat man skriger,
 Og Skriget lyder over By og Land,
 Man ruster sig til Kamp imod en Krieger,
 Og der er Grund til Kamp, det siges kan —
 Hvor saa man forhen vel i Kongens Riger,
 At saadant et „Geschäft“ blev bragt i Stand?
 Og Tietgen-Krieger de en Kamp bebude,
 Men end er „Svogerskabet“ ikke ude!

En skjøen Contrast til hele den Koldblodighed,
 Hvormed de overalt med Kniven skjar,
 Den kan man skimte i den Ædelmodighed,
 Man i en anden Retning bliver var;
 Paa Grund af Penges Knaphed, Manglers Frodighed
 Om blot et lidet Tilskud bedet har
 Den „fattige“ Prindsesse Caroline,
 Og det blev ydet flux med kjærlig Mine.

Det var Betænkningen. — Nu kommer Slaget!
Og tæt den fylker sig, den Bondehær.
Den hele Bande følger troligt Flaget,
Som løftes høit af Berg og Søren Kjær,
Man hører grant alt Bulderet og Braget,
Det drøner vældigt baade fjernt og nær,
Men roligt smile dog de stille Parcer —
Man er forlængst alt vant til disse Farcer!

Forbudte Glæder.

(April 1875.)

Vor Tid sig nærmest karakteriserer
Ved stærke Brydninger paa hver en Kant;
Man disputerer og man demonstrerer
Og gjør til Løgn helt flot, hvad der er sandt.
Til Gjengjæld Andre nok saa elegant
Den værste Løgn som Sandhed postulerer;
Imedens Publicum for Størstedelen
Nedsluger uden mindste Snak Kamelen!

Det er et Bryderi foruden Ende,
Og Gud maa vide, hvor det fører hen.
I Thinget er det gjæve Rigsdagsmænd,
I Circus er det skjæve Smedesvende,
Der lade sig saa lystigt endevende,
Men ufortrødent sige: Paa'en igjen!
Til langt om længe man ved Politiet
For disse stærke Kunster blev befriet.

Ja, pludselig blev Politiet strix!
I Skulleløv, paa Slottets Ridebane
Og hist i Skanderborg der var man fix
Og færdig til, ifølge gammel Vane,
At heise Kampens blodigtrøde Fane —
Men saa kom først Hr. Birkedommer Brix
I Skulleløv, i Skanderborg kom Winge,
Mens Crone her med Staven monne svinge.

I Skanderborg fik Kampen brat en Ende
Hin Søndagmiddag, før den var begyndt.
De vendte Næsen hjem, de Skrædersvende,
Som mødte der i deres bedste Pynt.
Paa Ridebanen tog de mod Ens Mynt;
Men Bryderne — ja, hvor var de mon henne?
I Skulleløv man paa den gamle Lire
Helt ufortrøden drejed' Klokken Fire.

Der stod Kong Berg og dundrede med Loven
I stærken Højre mod hint Dommerbud.
„Det var naturligvis et Grundlovsbrud“ —
Den gode Mand har altid Svin paa Skoven!
Hvorefter Holstein-Ledreborg forvoven
Stak Centrum nogle slemme Finter ud.
Den, mente han, til Nidding helt var sunken,
Som ikke vilde følge Venstreunken!

En mødte vel, som rask tog Kampen op;
Men overfor en renommeret Bryder
Som Holstein-Ledreborg i sluttet Trop,
Der ved hans Kneb og Finter ret sig fryder,
Der sig kun lidt om Aand og Sandhed bryder,
Maa sund Fornuft jo gjerne sige Stop!
Thi den, der ikke kjender Haandelaget,
Har tabt alt, førend han begyndte Slaget.

Da Bryderkampene i Kjøbenhavn
Forbydes, naar de bliver altfor frække,
Fordi de kun gjør Skade, ingen Gavn
Og ikkun slette Lidenskaber vække,
Saa bør man i Humanitetens Navn
Mod slige Søndagsmøder Forbud lægge,
Thi her saavist som der præsteres Ting, der
Kun ægge kan de daarlige Instincter!

Glæde over Danmark,

som kan udsynges paa Melodien:

„Og dersom —“

(Juni 1875.)

Se, dersom Du morer Dig doli'
Paa Tivoli eller Fredsber',
Saa skal Du blot ta'e det lidt rolig',
For saa kan Du more Dig her.

Om hele den voldsomme Krise,
Som nu dog er lykkeligt endt,
Jeg synger en lystelig Vise,
For det kan man være bekjendt.

Von Esbech, den Førsteminister,
Der ellers er from som et Lam,
Forleden en Gang blev dog bister
Og sa'e: Nu gaaer jeg saa Skam!

Han bandte og trumfed' i Bordet —
Det skulde han heller lad't vær'! —
For, seer De, man tog ham paa Ordet! —
Det ærked' Tobiesen især!

Nu gjaldt det at finde de Næste;
Von Esbech saa listeligt sang:
„Jeg synes, at det er det Bedste
At see at faae „Venstre“ igang.“
Skjønt han vilde flot „garantere“
Og sagde uhyre galant:
„Mein Liebchen! was willst Du denn mere —
Er jeg ikke god som Garant?“

Se, saa blev dog Enden paa Visen —
Paa Krisen, at denne „Garant“
Og Klein og den lille Tobiesen
For evig fra Scenen forsvandt.

Den Sidste er meget ærgjerrig,
Og saa maa det være lidt drøjt,
Især da nu Kongen af Sverig
Slets inte gav ham en Døjt.

Men Vores, der nok holder a' ham
Og gjerne vil ha'e ham i Ro,
Da de skulde skilles, han ga' ham
En Nøgle til hans Popo.

Og nu har han Adgang ved Hove
Bag Stolen ved hver en Diner,
Og Tjenerne tør inte vove
At kalde ham „Roturier“.

De Andre fik Ordn'er med Mere
Og al Slags Udmærkelsestegn,
Og dem kan man godt gratulere —
Det gjør os kun ondt for Hr. Klein! —

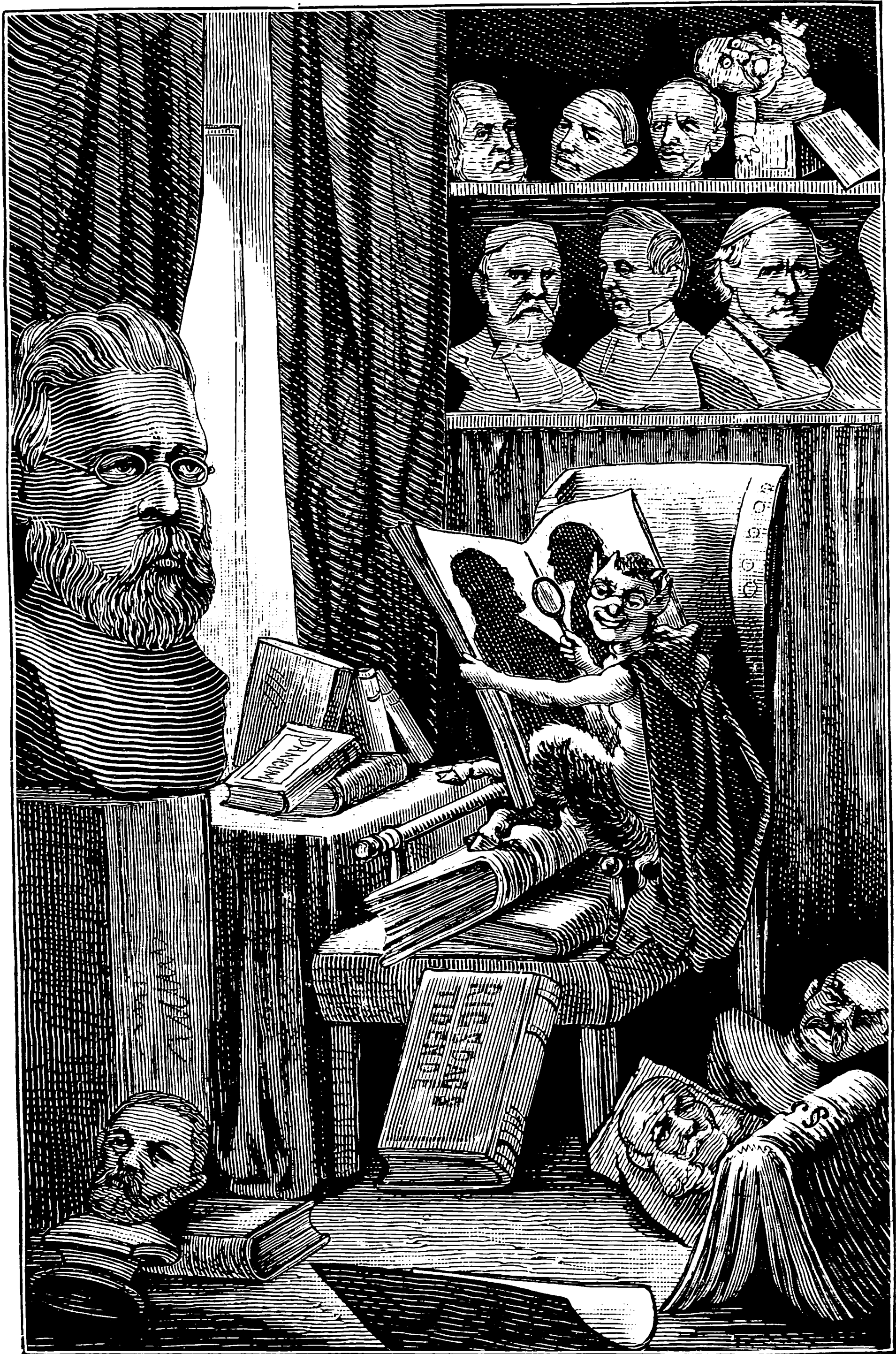
Saa skiltes man da fra det Gamle
Og det saa uhyre honnet!
Og saa skulde Estrup da samle
Et flunkende nyt Cabinet.

Se, Handelsbanken, som nylig'
I „Berlingske“ Tvermoes saa fælt
Har haanet — uh! — saa afskylig',
Har Estrup behandlet „riælt“.

For det er jo Bankens Garanter,
Som nu „mit ein' Stosz“ kjører frem;
Og Tvermoes og saadan' Drabanter —
Ja, de kan nu gjerne gaae hjem. —

Og nu er det Hele i Orden,
For Fischer, Revisoren, der
Til Dato kun var i sin Vorden,
Kan endelig sige: Jeg er!

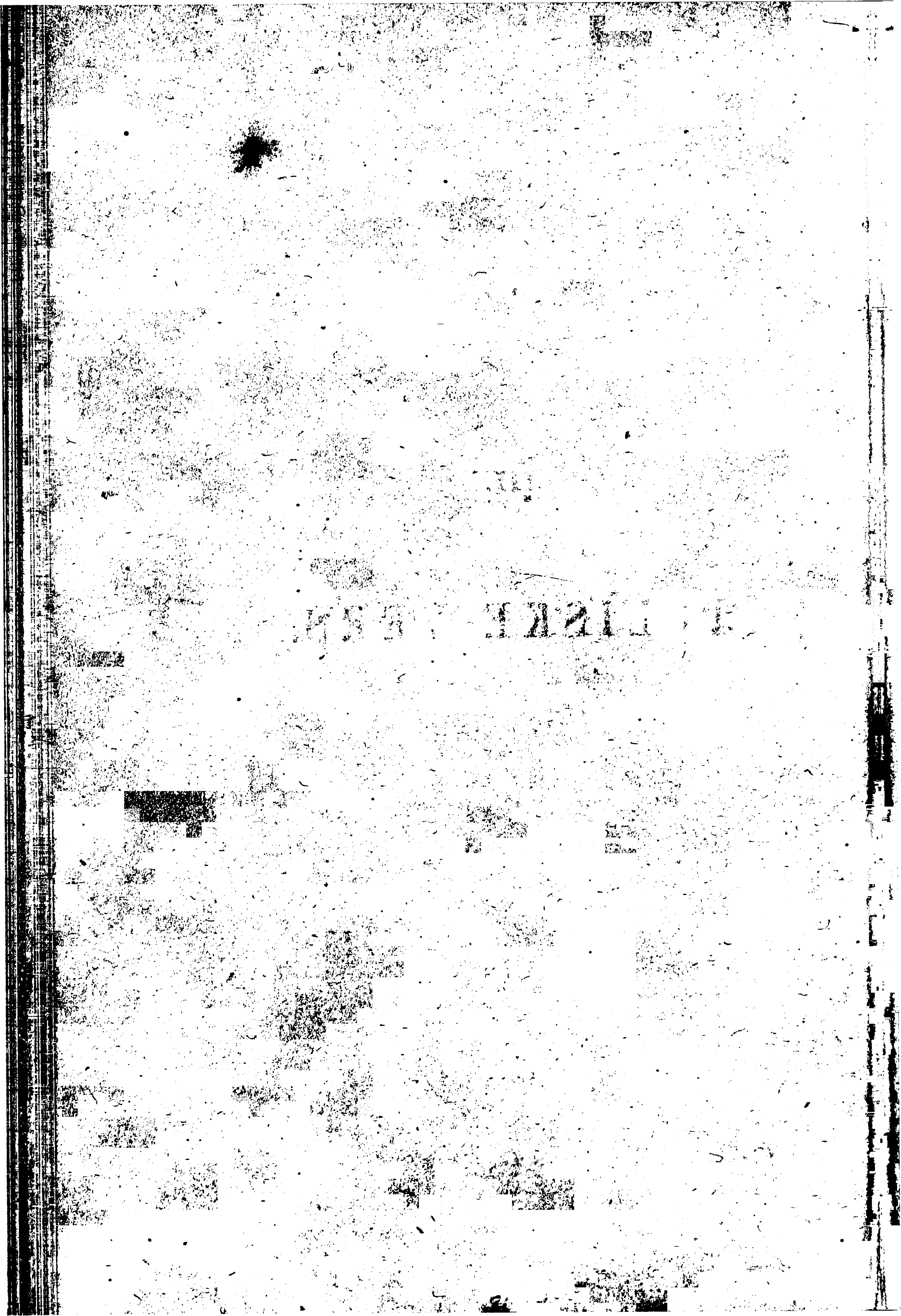
Ja, nu er der slets inte mere!
Men hvis nu det Spørgsmaal det kom:
Hør! kan vi vos selv gratulere?
Saa taler vi inte derom!

III.

POLISKE VERS.

Rimbreve

til

min Ven Jens paa Landet.**I.**

(Mai 1875.)

Lidt Nyt vil Du vide, min ærede Ven,
Ja, vidste jeg blot, hvad det skulde være,
Saa paa min Ære
Skulde min Pen
Være til Din Tjeneste, Kjære!
Men hvad skal jeg egentlig vel berette? —
Hvor Striden i Thingene stiler hen? —
Ja, det er nu ikke saa let at gjætte.
Den ene Dag man mener med Vished,
At Fonnesbech styrer Fanden ivold;
Den næste Dag med største Tilfredshed
Seer man ham som en Ridder bold,
En, i hvem der er Kraft og Hold,

Fælde Landsen
I Vaabendansen,
Saa baade Berg og I. A. Hansen
Og alle de Mange,
Som gaae dem i Svandsen,
Maae være ganske angst og bange,
Forat de snart vil gaae bag ad Dandsen.
Situationen er i det Hele,
Ja, i de allermindste Dele,
Ikke mulig ret at beregne.
Sagerne dog i det Hele tegne
Til at komme paa fastere Bund.
Venstrechoryphæerne blegne —
Deres Kager de næppe mele;
Men Regeringen kan med Grund
Paa et lykkeligt Udfald regne —
Vel at mærke, min Kjære, naar kun
Den gode Tobiesen vil holde sin Mund!
Forresten er det som sagt ugjærligt,
Klart og udførligt
At skildre Situationen tilbørligt.
Fonnesbech har staaet saa underligt skrævende
Midt mellem Landsting og Folkething, krævende
Snart det Ene og snart det Andet;
Venstreførerne lytted' dog bævende
Her forleden, da, Stemmen hævende,

Han lod dem ane, at de gik i Vandet,
Naar han rigtigt fik Kortene blandet.
Situationen som sagt er svævende,
Klar er den ei!
Nærmere seet er den rent forbandet,
Blandt Andet
For den, der har lovet som jeg
At klare den for „en Ven paa Landet“. —
Men for at tale om noget Andet,
Saa har vi fuldt op af Aabningsfester.
Waisenhuset har Aabning havt!
Angleterre med fuldt Orchester
Og med Sorbet og Druesaft
Har med „Elevatorens“ Kraft
Skaffet sig Masser af Attester
For, at det mellem Hôtellernes Vrimmel —
Ja, man kan næsten blive svimmel! —
Staaer omtrent som den syvende Himmel,
Som et Elysium for sine Gjæster. —
Rimestad, denne Herre og Mester,
Holdt ogsaa Aabningsfest forleden
Hist i sit lille Arbeidereden
Ved et rigtig forsvarligt Sold
Oppe etsteds ved Nørrevold,
Hvor nok forresten Glæden og Freden
Er stærkt ifærd med at vandre heden. —

Saa har vi Vrøvl med katholske Præster
Og deres „betingede Daabsattester“,
Med hvilke de vaklende Sjæle fæster
Og, hvis man forresten kan tro Reporterne,
Frier dem for Helvedes Pøl og Pine —
En Grüder hytter jo altid Sine! —
Og skaffer dem Plads i Skjærsildsretorterne —
Se saa forresten
Saa troer jeg næsten,
At naar jeg nævner de franske Brydere
Og disse Statuebidragydere,
Som vil ha'e Andersen op paa „Hesten“,
Og en Del Actieselskabssnydere,
Er der igrunden ikke mere,
Hvorpaa man vilde reflectere.
I al Fald! nu er min Pose læns!
Jeg har ikke mere
Dig at servere.
Alligevel, kjæreste, bedste Jens,
Jeg haaber Du villigt vil attestere,
At Du har været tilfreds med Din Vens
Pens
Veldestillerede Punchessens!

II.

(Mai 1875.)

Du undrer Dig over, at intet Brev
Den foregaaende Uge jeg skrev
Om alt det politiske,
Saare kritiske
Røre, i hvilket vi leved' herinde.
Men naar Du tænker Dig om, vil Du finde
Det saare naturligt, thi naar man ved
Ei mindste Besked,
Om Ministeriet har isinde
At trodse Lands Lov
Og Ret ved en provisorisk Finanslov,
Som det i det ene Øieblik hed,
Men i det næste Øieblik atter
Hele det Gyselige man fatter
I Situationen og fra Piedestalen,
Paa hvilken man stilled' sig op i Salen,
Som en Ynkelighed man dratter —

Sligt maa jo rigtignok vække Latter;
Men for en ulykkelig Brevforfatter
At komme til Klarhed er ikke let —
Deri, min Ven, vil Du give mig Ret.
Imidlertid i de sidste Dage
Bleve Førerne
For Regeringen hede om Ørerne,
Mærked', at de var daarligt kjørende.
Klein blev syg og maatte tilsengs,
Worsaae stærkt efter Hvile læng's;
Alle have
Ondt de i deres lille Mave.
Selv Tobiasen, der dristig stanged'
Og var brøsig, ufeilbar Pave,
Skal nok nu paa — „Departementet“.
Kongen mister
En ypperlig Indenrigsminister,
En, som paa alle Slags Kunster hittede.
Gik og frittede,
I Staldene tittede,
Om de ogsaa var ordenligt hvittede.
Fonnesbech føler sig træt og mødig
Og overflødig,
Og han gaaer, skønt han gjør det nødig'. —
Fra Thomas Nielsen
Jeg bringer en Hilsen,

Han og den halvstuderte Røver,
Galerøisen,
Frede Bojsen,
De er nok nærmest Dagens Løver;
Mens Berg og Hansen er fulde af Sorg
Tilligemed Holstein-Ledreborg. —
Panderskibet, Pendantet til „Gorm“,
Og Lønningssagen man tog med Storm
Under en lidt modificeret Form.
Til Gjengjæld Frøken Pauline Worm
For nyligt for de forbausede Jyder
I sin Randersavis lod trykke,
At nu vil hun intet Panderskib bygge.
Forresten fryder
Vi os ved at see, at Pastor Grüder
Ikke er ganske fri for Lyder. —
Gedalia nok saa net og adræt
Har endelig taget en Udgangsbillet.
Mangfoldige har han plukket a',
„Je' si'er — je' si'er, han er stukket a'“ —
Og hvor faaer vi nu en Gedalia fra?
Men undskyld, Kjæreste, Pladsen byder
Som snarest os at faae lukket a',
Og derfor siger jeg nu: lev vel! —
Nu har jeg betalt min Epistel-Gjæld.

III.

(Juni 1875.)

Politisk talt vi paa Lappen suge —
Rigsdagsmændene gjøre Bod
Og samler i Hjemmet Kraft og Mod,
Til atter de skulle Knevren bruge.
Dog var det en meget bevæget Uge,
Som vi forlod;
Vi havde Besøg af de høje Gjæster
Og al Slags Spectacler
Og Hilsen med Fakler
Til Glæde for alle os andre Stakler,
Som udenfor hele Stadsen stod.
Og Kongehuset svømmed' i Fester,
Og der blev sunget og der blev flaget,
Kanonerne braged',
Og der var Glæde paa Christiansborg.
Toby alene gik med Sorg,

Fordi det hans høje Herskab behaged'
 At lade ham flytte op under Taget.
 Dog kommer han ned igjen forvist,
 Han lod dem jo ikke ha'e Ro eller Rist,
 Før han tilsidst
 Blev Prytanist;
 Og denne Stilling er slet ikke trist —
 Det er jo da heller ikke saa ofte,
 At han maa krybe paa Højenlofte.
 Men for at komme igjen til Besøget,
 Saa blev jo Nydelsen højt forøget
 Ved alle Slags prægtige Arrangementer
 Saavel i Theatret, hvor Benenes Sanger,
 Bournonville,
 I „Arcona“ red paa sin snilde,
 Men temmelig vilde
 Pegasus, som slet ikke er ilde. *)
 Og Vesterbros Etablissementer,
 De mødte alle i festlig Dragt
 Og fik deres Hyldest ærbødigst bragt.

*) Et Bevis

Paa, at man sætter Pris
 Endogsaa i Wien paa Geniet, han har,
 Det fik man forleden i „Berlings Avis“,
 Hvor man kunde læse „Digterens“ Svar —
 Men forresten! hvad rager det os, min Fa'er?

„O de on“ var unægteligt god,
 Den fik vore Hjerter til at banke;
 Der havde „den nordiske Enhedstanke“
 Endelig faaet Kjød og Blod;
 Og det kan man ikke sige for mange
 Gange:

Mere kan man sg'u ikke forlange,
 End at Tanker lyslevende vanke
 Oppe paa Scenen og synge Sange,
 Som de bløde Gemytter fange.
 Men nu er Festen omsider endt,
 Thi alle Gjæsterne som bekjendt
 De rejste mod Syd, hvor Bismark bo'r,
 Men Sverigs Gjæst, den danske Student,
 Omtrent med det samme foer
 Mod Nord.

Et Sangerkor
 Os sagde Farvel, da de gik ombord.
 Det var igaar, at ved Havnen klang
 Den prægtige Sang
 Saa fuld og ren:

„Sät maschinen igång,

Hr. captén!“

Hilsen vi sende hin Ynglingeskare —
 Naar de nu bare
 Vil ta'e sig ivare

For hver en Snare,
Som lægges for dem paa hele Farten
Af milde Øine og Punchen den stærke;
Thi vel bør de mærke,
At der er Fare —
Man mærker ei Rusen, førend man har den!
Imidlertid — vi haabe med Grund,
At Ætten vil vise sig stærk og sund
Trods „*flickors*“ skjælmske Smil om Mund;
Og — selv om de tidt maa drikke tilbunds
I festlig Rund,
Tilbunds, hvor „Glasset har ingen Bund“,
Man føle skal, de er vant til

„Punch“.

IV.

(Juni 1875.)

Se, havde jeg Rimestads Seerblik
Og hans mærkværdigt prophetiske Gave,
Hvormed han kan stave
Og lægge til,
Saa vil
Jeg sige Dig, Jens, om et Øjeblik
En hel Ministerliste Du fik,
Det Rette jeg paa en Prik skulde ramme,
Og — *sit venia verbo!* — Herren annamme
Mig, om det ikke var ganske det Samme,
Selv om ogsaa det næste Døgn
Gjorde mine Sandsagn til Løgn —
Desværre mangler jeg hans Genie,
Og derfor maa jeg sige mig fri
For enhver Propheti
Om et nyt Compagnie
Og et Slags Maskepi

Mellem Frijs og Haffner og Zypthen og Krabbe,
Som Rygterne rappe
Paa Vinstuer snappe.
Forvist jeg ved
Ei mindste Besked,
Og det er igrunden Enden paa Visen:
Jens! Du maa have Taalmodighed
Og trøste Dig med, at Du har — Tobiesen!
Imidlertid der paa Landet rumsteres
Og agiteres
Og Grundlovsfester der celebreres,
Skjøndt det af hin Ledre proclameres,
At Grundloven daarligt respecteres,
Hvori han forresten har nogen Ret —
I al Fald er denne Mening da Fleres.
Her i Byen vi havde slet
Ingen Grundlovsfest, der er værd at noteres.
Socialisterne gave Møde
Aldeles røde
I Kammen ved „Røde Port“, hvor de kjørte
Igennem Skoven til slesvigske Sten,
Hvor en
Eller to af „Førererne“ Velkommen bøde.
Smedene, som er flygtet af Arken,
Mored' sig ude i Søndermarken.
Forresten glæded' man sig privat

Ved at drikke sig mer eller mindre plakat
Til Ære for Loven
Vi fik fraoven
For den samlede danske Stat.
Det Hele gik grumme fredeligt til,
Og havde Kong Oscar ej været paa Spil
Som „Vaabenbroder“ hist i Berlin,
Hvor, begeistret af Vin,
Han siger igrunden nok mer, end han vil,
I al Fald mere,
End hans Ministre vil contrasignere —
Ja, havde han ikke holdt den Tale,
Man havde ej havt den mindste Skandale
At referere og commentere,
Forresten det klinger mer som en Saga,
En saga blott om Grefven från Haga.
Kongen — Kong Oscar — kan aldrig ha'e sagt,
Hvad tydske Blade tiltorvs har bragt.
I saa Fald turde man sikkert mene,
Skulde han nødigt rejse alene,
Men altid ha'e en Minister i Hælene,
Som kunde stadigt berolige Sjælene,
Naar han blev lidt for højrøstet mælende.
Men som sagt
Det tiltorvs er bragt
Af tydske Blade, der gaae paa Jagt

Efter Alt, hvad der vidner om Mangel paa Tact;
Men for dem skal man helst ta'e sig godt iagt
Og staae paa Vagt —
Løgnen faaer ellers for megen Magt —
Ja, Højstærede! nu har jeg lagt
Ho'edet i Blød for at kunne melde
Dig Alt, hvad der syntes mig værd at fortælle;
Og nu faaer Brevet da gaae og gjælde,
Og Jens bør være tilfreds som sagt!

Post scriptum.

Lys er der kommet i alt vort Mørke!
Manna fra Himlen i denne Tørke!
Snart slaaes op paa Gadens Afficher:
Forestilling af Estrup og Fischer —
Guderne give dem Mod og Styrke!

V.

(Juli 1875.)

Ministerkrisen endte tilsidst,
Og atter vi kom i de vante Folder.
Estrup er det, som Tøjlerne holder,
Og som det „forenede Venstre“ forvolder
Megen Ængstelse. — det er vist!
Man under sig hverken Ro eller Rist.
Man holder Møder
I Landet rundt baade her og hist,
Og kraftigt man i Trompeten støder.
Den hele Flok
Føler — det er jo tydeligt nok,
At det kniber for de smaabitte Jøder.
Her i Byen vi har det saa fredeligt,
Men forresten umaadelig kjedeligt.
Skattebogen og Borgernes Ydelse,
Hvori Bladene svømme for Tiden,
Dermed man forøger sin Viden,

Ja, det er Øjeblikkets Nydelse —
Ak! og den, den er grumme liden!
Kapsejladser i Næ og Ny
Holder vi ude ved Bellevue.
Vinden meldte sig sidst fortrydelig,
Og saa er det jo dog ganske tydelig',
At man maatte til Aarerne ty;
Men det lykkedes dog henad Aften
For de Fleste ved Druesaften
At komme til at sejle saa nydelig';
Derfor gik Touren dog ganske frydelig'.
Forresten er det Examenstid;
Med Kløgt og Vid
De Lærde prøver
Mangen en halvstuderet Røver;
Det øser ned med *Laud* og med *Haud*
Over den ganske lærde Slægt —
En enkelt Stymper gaaer nu reject.
Hvilket unægteligt er lidt flovt.
Iøvrigt finder
Man nu paa at lave Studentinder;
Og Medicinerne faae Veninder,
Som fastere dem til Studiet binder;
Thi Hospitalernes Sygestuer
Aabnes for Frøkner og unge Fruer;
Og alle de ældre Læger gruer

For disse finere
 Medicinere. —
 Tilsidst af det, der er Omtale værd,
 Berører jeg her
 Den Generalforsamling, vi fik
 Forleden i Venstres Syrefabrik.
 Den var unægteligt ganske morsom!
 Der i Forsamlingen faldt der Ord, som
 Sjeldent komme saa rent ud af Posen.
 Der var ej Tale om Skoften og Skosen!
 Rentud hed det om Directeuren,
 Som man nu nyligt har faaet paa Døren.
 At han har stukket dem Blaar i Øjet
 Og slaaet til Søren
 Og lystigt løjet.
 Den gamle Papa — ja, han maatte døje't,
 Men var nok just ikke saa rigtig fornøjet;
 For selve Fuglen — se, den var fløjet.
 Den Gamle kan nu saa daarligt høre
 Og vendte da ogsaa det døve Øre,
 Saa vidt han kunde, til alle Facta,
 Som Zahle søgte at lægge *ad acta*. —
 Det Vennemøde var ganske lysteligt,
 Men just ikke saa grumme trøsteligt,
 For den actiehavende Masse,
 Som kunde gasse

Sig ved at see paa den tomme Kasse;
Syren har netop
Virket og ædt op
Alt det samlede, ædle Metal,
Alt er forsvundet af det, der er ægte,
Med et ganske morderligt Knald —
Det kan Alberti selv ikke nægte!
Hvordan det Hele forresten vil ende —
Ja hvordan denne
Kjønne Historie endelig slutter,
Lære vi senere vel at kjende.
Da skal jeg atter tilbage vende
Til Sagen og ofre nogle Minutter
Paa disse højst mærkværdige Gutter.

VI.

(August 1875.)

Lejrens lystige Liv er endt
Og hele Mandskabet hjemad sendt,
Og Permissionerne
Vælder ned over Bataillonerne
Næsten omkaps med Decorationerne.
Man kom igjen i de vante Folder
Og spiller ej længere Krigerroller.
De tapre Helte
Spændte forlængst deres Sværd fra Belte?
Paa Klampenborg ligger en Del paa Landet
Og gaaer blandt Andet
Dygtigt i Vandet,
Hvad Enkelte fik en ganske forbandet
Øvelse i derovre i Sandet.
Oppe paa Sjællands nordre Kyst,
Paa Marienlyst,
Finder man andre Badegjæster,

Som svømmer i Fester.
Der er blandt Andet hin Cultusminister,
Preusseren Falck,
Som er saa bister
Mod de stakkels katholske Præster
Og skjænker dem mangan en bitter Kalk,
Naar han rejser omkring især, den Skalk!
Og saa er der ham med de „syv Fod Land“,
Manteuffel, som er til Alt istand —
Nu nøjes han dog, saavidt man kan
Forstaae, med adskillige Favne Vand.
De færdes der oppe i flot Compagnie
Med et helt Cleresie
Af tydske Tourister
Og mangan en herlig Berliner Philister,
Som Maal og Mæle omtrentlig mister,
Naar han, omviftet af Dannebrogspaner,
Beundrer Naturen fra Slottets Altaner,
Medens han tarveligt Livet frister
Ved Hjælp af Trøfler og stegte Fasaner. —
Hvad angaaer os her i Hovedstaden,
Som færdes paa Gaden
Paa „Routen“ derud til Esplanaden,
Saa har vi paa denne sædvanlige Vandring
Nok at glæde os med til Forandring.
Tager man sig en Spurvognstour,

Saa staaer en Conducteur der paa Lur,
 Som spørger med høflig, men truende Stemme:
 „De er da vaccineret, min Herre?“
 Og den er værre,
 Ifald man uheldigvis skulde glemme
 Vaccinationsattesten hjemme;
 Saa hjælper der slet ingen Kjæremo'er,
 Frygten for Kopper er altfor stor —
 Saa kommer Du ikke med, min Bro'er! —
 En Pandserflaade bli'er eqviperet;
 Cheferne alt er averteret.
 Den skal paa „Vejen til Magt og Ros“
 Til Sorg for mangel en „stoppet“ Matros.
 I Staldetaten der var der Løjer:
 Der var en Berider, som blev decoreret!
 Til Gjengjæld han Majestæten fornøjer, —
 Fordi han følte sig chicanoneret —
 Med en Begjæring om Afsked flux,
 Og det var nok Scheeles Skyld, den Lux!
 Men Majestæten — ja Sagen er vis! —
 Maatte saa see at styre tilfreds,
 Tale lidt godt for Manden fra Stalden!
 Ham, som var bleven saa „gal i Skralden!“
 Og saa blev han god igjen omsider
 Og bær' nu sit Kors som en pæn Berider. —
 Som Du seer, er her megen Snive.

Det er nu Noget, vi ikke vil rive
Just i Næsen paa Docent Bay!
Heldigvis er hverken Du eller jeg
Snivede, kjæreste Jens! saa Manden
Strax kan lade os slaae for Panden —
Forresten! man ved ikke, hvad man kan blive
Hvis Guderne lader En blive — ilive.

VII.

(September 1875.)

Uvejrsskyer i broget Vrimmel
Samler sig paa den politiske Himmel,
Som Du vel, Jens, forlængst har seet.
Telegraphen bringer en Stimmel
Depecher, saa selv den store Prophet
I „Dagstelegraphen“ er ganske svimmel,
Stormen, der la'e sig i Japan og China,
Truer nu nede fra Herzegowina —
Men det skal man slet ikke gjøre Grin a',
Thi Noget forvist af det mest Infernalske
I Verden er dog det orientalske
Spørgsmaal, naar det en Gang skal løses.
Da maa der nødigt snøvles og døses,
Da vil der komme Alvor i Tingene!
Islams Børn, paa Hesten svingende
Sablen, har vi jo seet engang
Under en hylende Sejrssang
Næsten en Verden undertvingende.

Derfor ville vi heller være
Frie for at røre ved dette svære
Spørgsmaal, thi vi magte det ej;
Derimod ville vi fortælle Dig
Noget om vor egen Misère. —
Her kan vi glæde os trygt ved Freden
Og Fyrværkerier ude paa Rheden,
Som Havnebestyrelsen stærkt har isinde
At give *da capo* i Havnen inde.
Nede ved Langebro forsynder
Man sig med store Petroleumstønder —
Uh ha, Hille den gloende Syge!
At ryge Cigar er aldeles forbudt,
Hvor der er Petroleum eller Krudt —
Dampmøllens Skorsten ene maa ryge,
Men derfor kan der jo nok blive Fut!
Sundseiladsen den er saa munter,
At man er nærved at gaae herunter.
Langsmed Kysten de proppe Skuden
Både forinden og foruden,
Saa man er nærved at miste Veiret;
Aandedrættet bliver besværet,
Og Overlæ'ret.
Paa Støvlerne bliver infamt læderet,
Naar man paa den Vis bliver torteret.
Ovre hist paa den svenske Kyst

Gaaer det ogsaa med Liv og Lyst;
Der var der nylig en Kjedel, der sprang;
„Dagstelegraphen“ kom med Sigtelser,
Som den har gjort saa mangen en Gang,
Efterfulgt af en Række Berigtigelser.
Ja, Maneren kjender Du vel?
Længe Bladet drev den med Held:
Først debiterer man noget kjækt
For den undrende Slægt;
Dagen derpaa gaaer man rask væk hen
Og tager Historien i sig igjen —
Saa faaer Læseren dobbelt Confect.
Ja, det geraader just ikke til Ære,
Men maaske kan det praktisk være. —
Forresten man lever politisk sober;
Men vent bare lidt! — snart har vi October,
Da kan vi vente alle Røgterne
Ude fra Landet — rent figurligt:
Grundlovsrøgterne — ja, naturligt!
Selv om vi nu er sobre og nøgterne,
Vil til den Tid hveranden spinkel
Skolelærer fra hver en Krinkel-
Krog paa Landet
Tractere blandt Andet
Med den velsignede Bergske Finkel.

Farvel til det gamle Theater
og Hilsen til det nye.

(Juli 1874.)

Man river ned Theatrets gamle Kasse
Med samt dets nye store Pakhuskur,
Og Minderne nu strømmer ind i Masse
Paa hver en følsom og lidt zart Natur.
Skandaler har man seet af første Klasse
I dette Bournonvilles Jomfrubur;
Men stille! stille! om vi ogsaa ve' de',
Vi er dog overordentligt discrete.

Ja mange Minder, baade glædelige
Og store Minder knytte sig dertil;
Mens andre ere mer fortrædelige —
Det gaaer i Scenens, som i Livets Spil:

Det høist Moralske og Usædelige
 Gaar sideordnet her og der paa Dril.
 Men ligemeget! hvem der kan det, nægt at
 Det Sandhed er: *Varietas delectat!*

Og der er varieret — Gudbevares!
 Paa mange Maader, saa det kan forslaae,
 Ja næsten mer end just det kan forsvares —
 Det kan de ganske sikkert stole paa.
 Igaar kan Kunsten af en Heiberg klares,
 Idag en Berner skal den forestaae —
 Igaar man med en Fyrste flot souperer,
 Idag kun med en Billetcasserer.

Der var det, Bournonville først blev Digter;
 Han glemte rent, han var Torreador.
 De ved formodentlig, hvortil jeg sigter? —
 O, til hin mageløse Dag i Nord,
 Da Manden glemte sine Borgerpligter
 Og sine Følelser gav Luft i Ord —
 Han spurgte Kongen, hvad han skulde gjøre:
 — „Spring væk! og saa en Tour til Blaaetaarn kjøre!

Der var det, at den lille bitte Wille
 Som Smagens Custos gav sin Pibe Lyd.
 Og ikke ilde lød hans Fløites Trille,
 Skjøndt for hans Pung til ikke megen Fryd.

Sin Hæderstørst den Lille vilde stille,
 Og spørges skulde det i Nord og Syd. —
 „Naa, Dithyramber kan jeg ikke skrive,
Eh bien!“ han tænkte, „saa kan jeg dog pibe!“

Der var det, at en Paetz en Gang rumstereð,
 Imens Thalia baade græd og lo;
 Der blev med Lysekroner man tracteret,
 Imens man sad saa godt i Fred og Ro;
 Der Bournonville choreographereð
 Sig Digternavnet til — det tør vi troe;
 Der fik man i Parterret uformodet
 En enkelt Gang en Jødedreng i Ho'edet.

Derinde har man tilbragt mangel morsom,
 Beundringsværdig Vinteraftenstund,
 Og henrykt har man lyttet der til Ord, som
 Bevægede dybt i Sjælens dybe Grund.
 Men er end Kunsten ikke just saa stor som
 I fordums Tid, og er end Skæbnen ond
 Imod det store Skuespil, saa bør der
 Med Tak dog huskes paa Ballettens Skjorter.

Erik og Abel, Knud — i deres Urne
 De hviler alt forlængst og hviler trygt;
 Vor Tids Poeter ere nemlig svorne
 Modstandere af Alt, hvad der er stygt;

For stærke Farver nære stærkt de Frygt.
Og let man snubler paa en høi Cothurne.
Naa! maa Cothurnen stryges — ih, hvad Pokker!
Man ta'er imod en „Valdemar“ paa Soccer.

Den store Kunst er svunden ind saa temmelig,
For største Delen Rudera man seer.
Ak! Musen græder, men hver Satyr hemmelig'
Og ondskabsfuldt i Bukkeskjæget leer.
Men om vi kun en enkelt Storhed seer,
Vi taber ikke Modet — nej, taknemmelig'
Vi mindes vil, hvad end Theatret eier
I Kolling, i Carl Price og i Meyer!

Men vi maa slutte. — Trygt vi haabe ville
I vort Theater mangt et glad Minut.
Gid huldt det skjærmes maa af Genier milde!
Det blive til Apollons egen Glut!
Og nødigt maa det da ved Bournonville
Halvt gjøres til Døvtumme-Institut.
O, lad os derfor, Alle os forenende,
Paa Ho'edet see og ei for stærkt paa Benene.

Farvel til Hovedvagten.

(September 1874.)

Den gamle Hovedvagt vil snart forsvinde,
Haardt trængtes den tilside Fod for Fod;
Om føie Tid vil Ingenting os minde
Om Stedet, hvor den stolte Fæstning stod.
Og derfor sørge baade Mand og Kvinde,
Som mangan Gang har hentet Haab og Mod
Fra Vagtparadens lystige Trompeter,
Der glæded' Folk, som manglede Moneter.

Der trak den op og blæste os et Stykke —
Ak! nu er denne Herlighed forbi.

„*En saga blott*“ bli'er denne vante Lykke
For hver en Barnepige, som var fri;
Hun kan ei mer sig om Gelænd'ret trykke
Og lytte til den skjøne Harmoni,
Hvis Galopadetoner vakte Glæden
Og minded' tidt om „Klossen“ og om „Kjæden“.

Hvor Mangt og Meget har den ikke skuet,
 Den gamle Kasse paa den store Plads!
 Hvor mangt et Krigerbryst har ikke luet
 I hellig Glød ved fyldte Punsheglas!
 Paa Vagten levede man kun i Nuet
 Og følte sig helt ofte vel tilpas
 Ved fyldte Bægere, ved Kort og Terninger
 Og al Slags flotte Krigerheltegjerninger.

Man var paa Vagt, og der man stod og spejded',
 Ei efter Fjenden, thi han var der ei —
 Nei, efter Vogne, som var fint geleided'
 Af røde Tjenere og rød Lakai.

Ve da den Skildvagt, som sig viste keitet
 I dette gamle, velbekjendte Prei:

„Vagt i Gevær!“ til dem, der sov paa Bænkene
 Og vaagned' op og fandt det Satans krænkende.

Saa stod det stivt og strunkt det hele Mandskab,
 Mens Fanemarchen over Torvet lød.

Ja, der kom Liv udi det ganske Landskab
 Ved sligt et Kjøretøi, hvis Kudsk var rød.

Støt, rank og ret, som Reglementet bød,
 Stod Bondekarlen — som fra Fødslen Vanskab-
 ning — ligemeget! var en Pukkel Hindring,
 Han ganske vist fik Pukkelblaat til Lindring.

Hvor mange Minder er der ei, som vælte
Paa Tanken ind i dette Øieblik!
Man mindes alle disse tapre Helte,
Som delicate Tractementer fik
Af Vand og Brød, at ei de skulde svelte;
Mens „Pleiefaders“ kjærligt, ømme Blik
Ret ofte saa til den, den laa paa Brixen,
Igjennem Hullet der i „Portmonnixen“.

Ak „Pleiefader“! snart er ogsaa han
For Landsoldaten kun et dunkelt Minde.
Hvad var den „Pleiefader“ for en Mand?
En Mand med Hjertet kjærligt som en Kvinde,
Med Magten til at løse og at binde —
Krumslutningsjern — aa! med subtil Forstand.
Om denne gode Pater Klosters Celler
Saa mange fromme Gjerninger fortæller.

Og nu, da Hovedvagten vi forlader —
Den flyttes til Castellet's Ensomhed —
Først et Farvel til Dig, vor Pleiefader!
Du Seir vandt, fordi Du tappert stred!*)

*) Paa Nørrefællede.

Farvel da til de trende Karonnader,
Abraham, Isak, Jacob, som de hed!
Farvel til Kassen, som nu gaaer i Vadsken —
Den nye Phønix reiste sig af Asken!

H i l s e n

til

Arbejderforenings-Bygningen.

(September 1874.)

Forleden Dag da var der Fryd og Glæde
Ved Nørrevold, hvor Reisegildet stod;
Og „Fatter“ Rimestad var der tilstede
Og talte fuld af Freidighed og Mod.
Snart skal Foreningen fra Vingaardsstræde
I egen stolte Bygning sætte Fod;
Da vil fra Nørrevold Oplysning stige
Rundtom til hele Danmarks Land og Rige.

Med Omhu flytter man de gamle *lares*
Ind til det splinternye Sengehalm,
Hvor Tidernes Problemer skulle klares
I Discussionens geniale Kvalm,
Desværre savner man den gamle Malm;
Dog! der er Malm endda — ja, Gudbevares! —
Naar Rimestad udtordner flot iblandt dem,
Der opponere, sit „*Quousque tandem* —?“

Vor Hilsen sendes hin Arbejderbolig,
Hint Hjem for dygtigt Kandestøberi,
Hvor disse gamle „Spidser“ ganske rolig'
Alt under sindigt Toddysøberi
Og Consumption af Øl, som løber i
Den tørre Hals, gemytlig' og fortrolig'
Bli'er enig' om, hvad snarest der vil times Stad
Og Land — ifølge Clairvoyanten Rimestad.

Thi han er Stedets ypperste Prophet,
Og han er den, som tidt fra Skuden lodder,
Om Grunden den er god — det har vi seet —
Han skuer klart for hver en starblind Stodder,
Og kan han ikke, ja, se saa kan Odder,
Som ogsaa er en Stump af en Athlet,
Der tidt paa hin i Halen styrer Kaasen;
Hin Lygten er, den Anden — det er Praasen!

Naa! Held og Lykke da ved Nørrevold
Og ingen Knaphed der paa Livets Goder!
Gid der maa blive Plads til mangt et Sold
Og mangt et Foredrag af gode Ho'eder!
Og gid al Tvedragt maa gaae Fa'n ivold
Og Hver og En sig føle som en Broder,
Der altid er beredt til sønlig Tjeneste
For Eders „Fatter“, Rimestad den Eneste!

Hilsen til Rigsdagen.

(October 1874.)

Velkommen hid, I Dannemænd, paa Thinge!
Det vante Dagværk har I flot forladt,
For Aandens Sværd og Viddets blanke Klinge
At tumle i den aandrige Debat.
I paa Jer Gjerning tage freidig fat,
At en velsignet Høst den kan os bringe!
En Høst af fulde Ax og ingen Hakkelse,
Men lad os være fri for Bjørnbakkelse.

Med Snildhed snoe I Tankens stærke Traade,
Mens Tidens Hjul det løber rask omkring.
Rebslugerkunsten er maaske en Gaade,
Men I vil løse den som Ingenting.
Gaa dog ei baglænds, vil vi Eder raade,
I ei for meget kjøre skal i Ring,
Saa vil I snoe os et durabelt Tovværk
Og Danmark glæde sig ved Eders Lovværk.

Det er vort Ønske. Men fra Ønsket til
 Dets Løsning er en Afstand der desværre;
 Og sikkert vil de være slemt paa Spil,
 De gode Venstremænd, der spille Herre'.
 Med Forespørgsler vil de Vejen spærre
 For mange Sagers Fremme blot paa Dril.
 Men „Høire“ spørger med, det tør vi stole paa,
 Især om Degnen, der fik Præstekjole paa.

Ja, spørge vil man, saa det kan forslaae;
 Man spørger om det Ene og det Andet,
 Men Forespørgeren gaaer tidt i Vandet,
 Det kan man stole ganske sikkert paa.
 Og Berg vil ofte rase helt forbandet,
 Med vilde Fagter hidsigt om sig slaae.
 Een Nar kan spørge — maa man tage vare paa! —
 Om mer, end mange Vise tidt kan svare paa.

Saalunde gaaer det nu til henad Jul;
 End fældede man intet Ministerie.
 Af Galskab er man baade grøn og gul,
 Og nu skal man da holde Juleferie;
 Thi endt er Lotteriets første Serie,
 Men man fik ei Gevinst af Lykkens Hjul.
 Ja, det er haardt! — De Bogø-Majestæter
 Maa trøste sig med „Jungersens Diæter“. —

Forinden har man Jubilæum holdt.
I Aar for femogtyve Aar tilbage
Da mødte danske Mænd paa Thinge stolt,
For første Gang paa Slottet Plads de tage.
Det Jubilæumsgilde faldt lidt koldt,
Og der var Ingen, som det vilde smage;
Af Ærgrelse man derfor stak paa Varerne,
Thi Christen Schroll var en af Jubilarerne.

Ja, medens Mænd som Monrad, Hother Hage
Forkasted' blev og vendte hjem igjen,
Og medens Vælgermassen kunde vrage
Helt mangan En af vore bedste Mænd,
Schroll og Geert Winther kunde aarligt drage
Til Markedsgjøggl med deres Brix ved Lænd.
Orcanen tidt den stolte Eg henveirer,
Mens Snylteplanten Jubilæum fejrer. —

Naa! Tiden gaaer ustandseligt sin Gang,
Og hvad der duer, det vil Saga gjemme.
Men næppe gjemmes vil en Seirssang
Af vore Bondeførere herhjemme.
Lad dem kun løfte deres Uglestemme
Og varsle ilde over Dannevang!
Jo højere de brøle, disse Pjæse,
Se desto før de blive sikkert hæse!

En Aftenunderholdning med Bal.

(I et veldædigt Øiemed.)

(October 1874.)

I et veldædigt Øiemed der skal —
Saaledes det forleden Dag fortaltes —
Nok med det Allerførste holdes Bal
Og Aftenunderholdning foranstaltes.

En hel Del Notabiliteter har
Alt lovet, at de ville assistere,
Saa Sagen er forsaavidt ganske klar;
Det gjælder nu blot om at arrangere.

Hr. Rimestad blandt Andet viser sig
Som Storaugur med Meyer i sin Hale.
Men hans Oracelsprog vi vil dog ei
Dem ganske ubetinget anbefale.

Vel er den Mand en meget stor Prophet,
Og for sit Spaatalent han stadigt dægger;
Men man har dog engang imellem seet,
Det gaaer ei altid til, som Præsten præker.

Hr. Lieutenant Hartvigsen vil tage fat
Som en af vore flotteste Fortællere
Alt med Skandalenips ved Dag og Nat
Fra Vognma'ergadens allerværste Kjældere.

Hans Vademecum, „*Pince-nez'en*“, her
Slaaer nogle smaa historisk flotte Bugter
Om Kalifatets stolte Vaabenfærd,
Smurt ud af nogle gamle „Læsefrugter“.

Saa har Bestyrelsen for Industri-
foreningen os lovet at levere
En rigtig rask Turnering i det Fri',
Hvor særlig Philip Schou vil excellere.

Han specielt med Klein vil vise sig
Alt i et Mellemspil for to Bajadser,
„Dagstegraphen“ siger ikke Nei,
Men sørger nok for de fornødne Pladser.

Til Slut Hr. „Digter“ Bournonville vil
Os læse op en Del om vendisk Jammer
(Hans ny' Balletprogram det hører til),
Belyst naturligt af bengalske Flammer.

Det Hele bliver flot og arrangeret
Med Smag, og frygt ei, vore Lysekroner
Vil falde ned i Ho'edet — excludert
Er alle Slags mosaiske Baroner.

Til Ballet Comiteen gjør sin Pligt,
Saa der behøve vi ret ei Reclamerne;
Og Richard Kauffmann møder med et Digt,
Som ganske vist vil more alle Damerne. —

Nu lad os see, De stiller mandstærk blot —
Det er som sagt til Bedste for en Trængende.
Hvis „Aftenunderholdningen“ gaaer godt,
Vil han jo kunne glæde sig ved Pengene.

H i l s e n
til
den nye danske Skueplads.

(October 1874.)

Nu er det fuldendt da, det ny' Theater!
Der staaer det i sin hele Herlighed;
Og som fra en Vulcan, et Aandens Krater,
Skal Poesiens Funker lyse ned.

„Dagstelegraphen“ ikke længer prater
Ad Væggen op og ned og si'er Besked
Om Døres Maling, Væggenes Besmørelse,
Om Speiles Størrelse og Pillers Førelse.

Og Læger har besnust det og besigtiget
Og fundet al Ting baade sundt og godt —
Professor Hornemann har vel berigtiget
Beretningen, men i et Enkelt*) blot.

*) Paaklædningsværelserne i øverste Etage (Dandserinder-
nes?) var det nok ikke ganske sundt at komme ind i.

Men i det Hele, i det Store fik de'et
 Dog anerkjendt og omtalt som et Slot,
 Der altsaa nu for Eftertiden huser
 Dramatiske — ei før forvænte — Muser.

Og ei blot „Telegraphens“ Referenter
 Og Læger saa man snuse rundtenom,
 Nei, i den allersidste Tid omtrent er
 Det halve Kjøbenhavn mødt med sin Dom;
 En Enkelt gik det galt — ja, der var den, der
 Paa Ho'edet ned fra Recensionen kom.
 Se, deraf kom det, at Hr. Zinck, han hinked',
 Og derfor blev iaar Hr. Zinck forsinket.

Til Glæde for hver Skuespillets Ynder
 Fuldbaarent staaer det paa det kjendte Sted;
 Til Glæde selv for vore Rigsdagsbønder,
 Som gjerne vilde gjort det lidt Fortræd.
 Nu skal de med til Aabningen, og med
 „Det lykkelige Skibbrud“ man begynder —
 Theatret aabnes med et Skibbrud! Jo, — men
 Slet Ingen vil dog deri see et Omen.

Den danske Skueplads som stolt Fregat
 Vil styre frem og vise sig paa Pletten.
 Fra gammel Tid den har alt faaet fat
 Den Aandens Ballast, som gi'er ene Retten.

Kun ønskede vi, ganske ærligt, at
 Den kunde blive lettet for Balletten.
 Den fylder kun, men tynger ei tilstrækkelig' —
 Som aandig Ballast er den ganske skrækkelig!

At faae en Chef var heller ikke tosset —
 Den sidste var just ei af første Rang.
 Selv i det bedste Mandskab fandtes Rosset,
 Der gjorde sig balstyrig mangan Gang.
 Da gjaldt det om, at Chefen ej var klodset,
 At han med Kraft Commandostaven svang.
 Lad Berner saa iblandt de gamle Pjalter
 Fungere — ja, som Proviantsforvalter!

Hvad Skudens Mandskab angaaer — Gud bevares!
 Lidt flere Officierer gjerne saaes.
 Og ærligt talt! det kunde nok forsvares
 At fjerne mer end een dramatisk Praas.
 Men Officiersoppasserne, de spares
 Dog ikke paa et Skib, som let forstaaes;
 Og paa Theatret, ved jo alle Kjendere,
 Der har man ogsaa stadig Brug for — Tjenere.

Saa Lykke da paa Reisen! — Toppens Vimpel
 Snart heiser man, den ligger alt parat.
 Gjør nu ei Hundekunster! — Husk, at „simpel“
 Er Kunstens allerbedste Prædicat.

(Og gaa nu ikke altfor stærkt „paa Bimbel“,
Og skaf os ei for mangen rød Plakat,
I Faa, paa hvem den sande Kunst skal bygge!)
Og dermed Gud befalet og til Lykke!

Grundtvigianerne

og

den sorte Skole.

(October 1874.)

Forleden holdtes der Folkemøde
Hist i det ældgamle Soer.
Som liflig Honning fra Læberne fløde
Lutter bevingede Ord.

Thi der var Prælater, og der var Degne
Og Hørere — mer end nok —
Og kloge Abbeder fra vide Vegne,
En lærd og myndig Flok!

Og der var da ogsaa vise Doctorer; —
Og Møde med attisk Salt
Gav en af Kjøbenhavns Professorer —
Som Steen det for Brystet faldt.

Thi snart det viste sig, da man talte:
De lysere Ho'eder i
Forsamlingen bleve aandeligt kvalte
Af folkeligt „Roderi“.

Thi ganske ærligt talt, saa ondt vi
Har ved at sige lidt Stygt
Eller mindre Smukt om den gamle Grundtvig:
En Del har han gjort forrykt!

Den gamle Snak om „den sorte Skole“
Var hans, og det var en Skam,
At han talte om Sligt i sin Præstekjole;
Nu plapres der løs efter ham.

Men findes et Sted det aandeligt Sorte,
Frodigt sig bredende her,
Bag Vartovklosterbrødrenes Porte
Er det dog vist især!

Og findes der Steder, hvor man prakkes
Halvt tænkte Tanker paa,
Er det Vennemøderne, hvor der snakkes
Sort, saa det kan forslaae!

Og er der Nogen, hvem rigtig Fanden
Har faaet i Kraven fat,
Er Bondehøiskoledisciplen Manden,
Som er bleven rent besat!

Ja, selve Forfængelighedens fule
Djævel har faaet ham fat,
Og derfor seer han ret aldrig det Hule
Udi sin Visdoms Skat.

Forfængelig' fuldblods Seminarister! —
Hver især næsten en Berg!
Og saa stor er knap Verdens største Philister
Som slig en aandelig Dverg!

Og dog kunde Hostrup, der før var saa kræsen,
Hvor det om Aanden gjaldt,
Forsvare saadant et Humbugsvæsen
Og saadan en Lærdomspjalt!

Men saa tog Professoren fat „mit Gewalt“
Og skjød Argumenterne sammen,
Og Eugen Ibsen i Flanken faldt,
Og saa blev der Lyst og Gammen.

Nu kom der Liv i den sorte Kjole
Saa gik det, som det var smurt!
Man glemte aldeles den sorte Skole,
Og selv man snakkede Sort.

Men derpaa talte forsonligt Skat Rørdam
Og bragte et Leve for Soers
Indbyggere, og da man saa havde hørt ham,
Saa gik man glade tilbords.

Og der ved de festligt, fyldte Pocaler,
Der kom man til Enighed;
Der drak man Skaaler og holdt man Taler
Og gjorde hinanden Besked.

Der tænkte saamangen en Sortekjole
Alt med et sardoniskt Grin:
Gid Fanden havde den sorte Skole!
Lad mig faae den hvide Vin!

Og denne Enighedens Forening
Bestod, til man sagde Godnat. —
Og nu er Enhver ved sin gamle Mening
Og færdig til ny Debat!

Kjøbenhavns Gasformørkelse.

Motto: „Med Sorgen og Klagen hold Maade!“

Kingo.

(December 1874.)

Hvad er alle Jordens Herligheder,
Naar de dybt i Mørket dog er skjult? —
Man forgjæves om det Skjønne leder!

Hvad er Rødt, og hvad er Grønt og Gult,
Naar en begsort Mare Jorden knuger?
Hvad er fast og sikkert? — hvad er hult?

Mørkets Aander hist i Luften ruger,
Trykker syndigt paa vor Hjemstavns Jord
Nu i mange, trange, lange Uger.

Sig: hvad var vor Synd? var den saa stor?
Jo! — vi lader Ehlers gjøre Knuder,
Vi paa ham som paa en Lysalf troer.

Vi har svoret til de falske Guder —
Han og Howitz blændede vort Syn;
Derfor er saa mørke vore Ruder —

Derfor kan man ikke gaae i By'n;
Østergades hvide Pusselanker
Skjules nu og Øiets mørke Bryn.

Mørkt er Alt, og mørke vore Tanker!
Før var Alt ved Nattens Komme lyst!
Aldrig før som nu vort Hjerte banker!

Aldrig svulmer glædefyldt vort Bryst
Oftere ved Latteren, den glade,
Af de Smaa, som kom, naar Alt var tyst.

Derfor svigter man sin Østergade;
Melancholsk man tyer til en Café
For i Stilhed at studere Blade.

Men forgjæves! man kan næppe see.
Mørket hviler over hine Egne;
Linierne — de skjælnes knap — o ve!

„Telegraphens“ vil vi aldrig regne;
De er lige graae ved Dag og Nat,
Halvt ulæselige allevegne.

Paa en Toddy tager man da fat —
Munden finder knap man i sin „Bever-
-ting“ og senere — sin egen Hat.

Man i sørgelig Uvished lever —
Hvis engang man om en Arrak be'er,
Man maaske kan faae en Pægl Genever.

Vil man have „Morgenbladet“, seer
Man „Nyt Aftenblad“ — Ih, fy for Pokker!
En *Journal pour rire* paa sin Maner!

Man skal hjem, og sørgeligt man sjokker,
Peilende hvert lille dunkelt Fyr
Her i dette store Ragnarokr.

Ehlers! husk, at Gassen er os dyr!
Vær ei ubønhørlig som en Gracchus!
Mere Lys! — tag saa kun mer Gebyr —

„*Utile dulci!*“ sa'e Horatius Flaccus.
Kom med Lys! — Du skjuler jo dog ei
Her i Mørket os Dit grimme Pakhus.

Du er Skive nu, det si'er vi Dig,
For hver baade god og daarlig Kro-Witz
Og i Alt Du volder stor Staahei.

Aa, gid Fanden ha'de denne Howitz!

Thronen vakler!

(I Arbejderforeningen.)

(December 1874.)

Det var sig et stort Regeringsland
For „Arbeidsmænd“ og Deslige,
Der skulde Regeringen lappes i Stand
Alt for det ganske Rige.
Thi Landet ligger i Vaade!

Ministrene blev obsternasige fælt
Mod Fyrsten, til hvem der bør kures,
Hvisaarsag denne aldeles reelt
Beslutter, „de Karle“ skal fures!
Men Landet ligger i Vaade!

Ja, selv hans eget Hjertes Barn,
Hans Odder, Regeringens Perle,
Fornægter dette skjændige Skarn
Og tugter med snertende Ferle.
Og Landet ligger i Vaade!

Fyrsten spørger ret ei om Forlov,
I „Moniteuren“ han tordner.
Høistegen er han endnu mere grov
End selv en kongelig Portner.
Men Landet ligger i Vaade!

Og Budstikken løber med Sedler om Land,
Thi Fyrsten er slemt paa Potten —
Men med Stemmesedlerne mener man,
At der var nok „*something rotten*“.
Og Landet ligger i Vaade!

Fyrsten troer, at et godt Plebiscit
Paa flere Fadaiser bøder.
Men ellers saa skal det nok knibe lidt
For alle hans smaabitte Jøder.
Thi Landet ligger i Vaade!

Budstikken løber, og Sedlerne komme
Og Fyrsten glædes ved Røgelse —
De, der tabte en Seddel af Lomme,
Fik nye med største Fornøielse.
Thi Landet ligger i Vaade!

Ifald man Lovene spørge vil,
Saa sige til Sligt de: *Nothing!*
Men naar Appanagen staaer paa Spil,
Man spør' ei om saadanne Smaating!
Thi Landet ligger i Vaade!

Og naar en Stump Popularitet —
Den være nu nok saa lurvet! —
Kan ryge, saa „gaaes der paa“, har man seet,
Om Veien er nok saa curvet!
Men Landet ligger i Vaade!

Saa siger man rask: Gaa Fanden ivold!
Til alle Love, de svorne!
Saa stiller man sig som en skræppende Troid
Ved Stemmesedlernes Urne!
Men Landet ligger i Vaade!

Saa hilser man med svingende Hat
Nikkedukkerne kjære!
Saa hylér man selv et Preat
For sin Contrapart og — sin Ære;
Og saa ligger Landet i Vaade (Varer?)!

En Julefest hos „Punch“.

(December 1874.)

Kom her til os! — til et Festens Bord
Vi byder alle Bekjendte.
Nyskelige Presenter, vi troer,
De visselig kunne vente.

Sikkerligt traf vi Hvermands Smag,
De derpaa tør Dem forlade.
Vi anta'er det for en afgjort Sag,
At Alle skal blive glade.

Nu skal De faae at høre, hvem
Vi har betænkt med Foræringer,
„Punch“ har særligt tænkt paa dem,
Der ellers har Grund til Besværinger.

Rimestad, denne forjættende Mand,
 Halvveis Erasmus Montanus
 Og halvveis Elise Guloten, han,
 Skal ha'e en ny „Cyprianus“ —

Den gamle slog ikke altid til,
 Naar han agerede Spaamand;
 Hans første Factotum, Klamer, vil
 Vi skjænke en Fjerding Blaamand.

Løber, der løber rundt om Land
 Og Venstrepigmærerne høvler,
 Vi sikkert en Tjeneste gjøre kan
 Med et Par Travaillestøvler —

Fyren sig næsten slider op
 I Kampen med Krostuevrøvlerne,
 Saa det er tydeligt, han i Galop
 Kommer jo nok paa Støvlerne.

Gedalia er vor specielle Ven,
 Og vi vil glæde Baronen —
 Han skal s'gu ha'e sig en Orden igjen
 Som Ridder af Lysekronen.

Alberti, den feirede Jubilar,
Hvem „Punch“ havde glemt at betænke,
Vil Heibergs „Nei“ i Pragtexemplar
Til Julen vi derfor skjænke.

Berg er næsten af Gaver kjed,
Han fik dem lige til Mættelse;
Vi prøver, om vor kan glide ned:
En proper Irettesættelse!

Og dernæst — Tingen er sikkert klar! —
Man Glæde ham vist forvolder
Med et ganske flunkende nyt Exemplar
Af „Oldtidens Protocoller“.

Krabbe, der sidder i Thinget kjækt,
Halvt som Dommer og halvt som Slagter,
Ham vil vi forære en Themisvægt,
Skjøndt han den sikkert foragter.

„Morgenbladets“ ledende Haand
Muligt en Gave venter —
Gud give, vi kunde gi'e ham lidt Aand
Og betalende Abonnenter!

Nivellere ville vi net
De journalistiske Guder:
Meyer hin Digre skal ha'e et Korset
Og Hartvigsen Hoftepuder.

Forøvrigt har vi Presenter *en masse*;
Men til at specificere
Dem har vi hverken Lyst eller Plads —
Man overraskes des mere.

Festen vil slutte med Spil og Sang,
Og da det hør' til *bon-ton*'en,
Har Berg os lovet for denne Gang
At ville tale for Kongen.

Ploug vil loyalt os give paa Prent
En Vise for Thronen — ja, magelig'!
Herforth, som altid er edderspændt,
Vil være næsten behagelig.

Ikke en Disharmoni vil tænde
Tvedragts og Ufreds Branden
Hartvigsen skal ved den ene Ende
Af Bordet og Wulff ved den anden.

Og dermed er Slagsmaal forebygget
Og al kjedsommelig Tale,
Og Freden og Glæden er godt betrygget —
Og dermed Punctum Finale!

En Malcontent

i

„Morgenbladet“ for d. 23de October.

(November 1874.)

Hr. Holger drager i Leding ud
Paa „Morgenbladets“ Bølger;
Alle de flinke Svende ved Gud
Den raske Viking følger.

Vandet er ganske vist lidt fersk',
Det minder en Smule om Brakvand —
„Men Fjenden alligevel skal faae Tærsk,
Saavist som jeg hedder Drachmann!“

Det gjælder en lystig Vikingefærd
Imod den danske Scene;
Hr. Holger siger: „Den er lidt svær,
Men den kan dog ta'es, skal jeg mene!“

Først gaaer det ud over Publicum
Og over det danske Landliv;
Hr. Holger er umaadelig grum
Mod Klampenborggjæsternes Strandliv.

Som om det var hele det danske Folk,
Eliten i Residensen!
Som om Børgrosserereren nærmest var Tolk
For selve Intelligensen! —

Saa gaaer det ud over Bygningen selv —
Havfruerne er ham en Gaade,
De drukne complet i hans Tankes Elv,
Saa de blive drivende vaade.

Hvad Havfruer skal, kan han ikke forstaae —
Nuvel, Hr. Holger! blandt Andet
Kan Havfruer ganske fortræffeligt faae
Folk til at gaae i Vandet!

Saa gaaer det ud over Plougs Prolog,
Den kan han slet ikke — „fordøie“.
Naar Hr. Holger drager paa Vikingetog,
Skal Enhver ha'e en banket Trøie.

Holberg og Paludan-Müller faae
Saa hver især sin Vidsker.

Hr. Holger snakker ikke, men slaaer,
Han lefler ej, men pidsker.

Ret Intet er der, som bliver prist
Og finder for Øiet Naade.

Rart var det, hvis han vilde Vei os vist
Med Ariadnetraade.

Nu famler man som i en Labyrinth,
Og det er slet ikke aimabelt
At skulle spørge aldeles blindt:
Men er da det Hele cassabelt!

Og er den da spildt, den hele Id,
Og er det den hele Tak, man
Kan vente for Offer af Tid og Flid?
Svar os paa det, Hr. Drachmann!

Ved Aarskiftet.

(December 1874.)

Et Aar er svundet! Tidens Bølger rulle
 Ustandset frem foruden Maal og Med.
 Imidlertid vi her berette skulle,
 Hvorledes tidt vi baade led og stred;
 Og nu, da Aaret fast er under Mulde,
 Vil „Saga-Punch“ i Korthed skrive ned
 Alt, hvad der særligt gjorde sig bemærket
 I Aarets Løb og muntred' Spilleværket.

Et Kampens Aar! — det var det i det Hele.
 Det gamle Ministerium blev sprængt;
 Men „det Forenede“, som havde tænkt,
 Det skulde rigtig fint sin Kage mele
 Og Tabouetterne saa rart fordele,
 Fik kun til Svar: „Aa vi vil see Jer hængt!“ —
 Og derfor sikkert mangt et Venstrevæsen
 Blev, som man siger, noget lang om Næsen.

Socialismen slog en Gang til Lyd;
 Den mødte stolt paa Slots- og Høibropladsen,
 Men Crone, Ordensregimentets Pryd,
 Af samme Kuld som Leerbech, „tykke Lassen“,
 Han lod dem give ordenligt paa Kassen,
 Til Generalkrigscommissairens, Clausens, Fryd,
 Og Pihl fik et *consilium abeundi*
 Til Cellerne — *sic transit gloria mundi!*

I Jylland har vor Hær jo som bekjendt
 Ved Leirens Idræt atter sig forlystet;
 Der har den mange skjøne Lavbær høstet,
 Men nu er den vist frygtelig bespændt;
 Reserven kaldes ind med Mod i Brystet —
 En stakkels Djævel af en dansk Student,
 Nys Lieutenant Hartvigsen har refereret,
 Med Vand og Brød til Kæmpe bli'er traineret,

Og hist i Understøttelsesforeningen
 Paa Nørrebro der var der Kiv og Splid;
 Trods Postor Frimodts Svada og hans Vid
 Man fik omsider Bugt dog med Forsteningen,
 Og nu for Eftertiden er det Meningen
 At gjøre Horizonten mere vid,
 Saa Frimodt og Hr. Holck — „de Fattiges Tolk“ —
 Ei ene skal bespise Fattigfolk.

I „Arbeidshuset“ der ved Nørrevold
 Var der jo nylig ligeledes Spaltning;
 Man var med Rimestad, den Herre bold,
 Saa lidt tilfreds som med hans Statsforvaltning;
 Og hin bekjendte Stemmeforanstaltning
 Den gjorde Stemningen en Smule kold.
 Han med Kong Pyrrhus vist kan stemme deri:
 „En saadan Sejr endnu, og du er — fær'ig!“

Kamp overalt og ikke altid ædel —
 Vi tænker ikke just paa Rimestad
 Og paa hans tidt berørte Stemmeseddel —
 Men overalt man tvistes, skilles ad,
 Om det saa var den fromme Pastor Blædel:
 Han gik mod Grundtvigs Hjord i Kampen glad;
 Ja selv i denne rare Petri Menighed
 Der hersked' ei den allerbedste Enighed. —

Og vi, Vi „Punch“, vil freidigt gaae i Felten
 Mod Alt, hvad der er latterligt at see,
 Og vi vil aldrig skaane selve Helten,
 Saasnart han synder mod sit Livs Ide!
 Og Damerne — da særligt de „i Velten“
 Vil sikkert tidt os „komme til at lee“.
 Her seer De nu vort Banner, vor Cokarde —
 Nu fylke De dem tæt som trofast Garde!

Et Carnevalsoptog

af

bekjendte Størrelser.

(Februar 1875.)

Til Carneval! Til Carneval!
Til jublende Tummel og Glæde!
Til flot Musik og en fyldt Pocal
Dandsen lystigt at træde.

Fiffige Masker rundt omkring,
Lystighed os bebudende,
Give det Hele det rette Sving
Og skaffe Liv i Kludene.

„Venstre“ forlængst har bestemt at ville
Sammenkalde sit Mandskab;
Og hele Banden skal forestille
Et majestætisk Gesandtskab.

Fra Bogødrotten drage de ud
Formedelst Sorøadressen.
Med fyrstelig Anstand prunk og prud,
Møder Transtøvle-Noblessen.

Hansen, den gamle Diplomat,
Der støt holder ud til Enden,
Er færdig til at ta'e en Dravat
Paa Fuxen „Almuevennen“.

Gesandtskabets militaire Genie
Repræsenteres af Boisen,
Der slet ikke er aldeles fri
For at coquettere med Preussen.

Det theologiske Facultet
Ta'er Høgsbro paa sin Samvittighed;
Imedens Zahle som Hofpoet
Opererer med Flittighed.

Saa er han endda Legationens Nar,
Thi da han er meget „schwatzig“,
Som Clown han godmodigt lovet har
At more dem med sine „Lazzi“.

Directeur Brun og Edgar Collin
Som romerske Gladiatorer!
Edgar faaer nogle voldsomme Klin,
Og Publicum prægtigt sig morer.

Tobiesen med statelig, strunk Tournure
Og Hirschfænger sig bevæger —
Han har nok faaet et Sinecure
For nyligt som kongelig Jæger.

Hartvigsen seer man som tynd og høi
Jockey trainere i Salen
Et ganske forskrækkeligt Udgangsøg,
Faldet fra „Vaas“ ved „Skandalen“.

Davidsen møder i Harlekindsdragt,
I brogede Klude og Pjalter,
Fra „Høire“ og „Venstre“ sammenbragt,
Han mellem Partierne vralter.

Trier gaaer med et Skillingsblad
Og raaber som Kjærling med Calberg.
Gevinsten knap nok til Middagsmad
Forslaaer hos „Madame Smalberg“.

Minister Klein saa kvikt og adræt
Løber omkring, som han pleier,
Og fisker løs med sit Reienæt
De altfor levende Reier.

Den sorte Gryde han putter dem i
Paa Vridsløse for deres Brøde;
Der koger han dem, saa Reierne — de
Tilsidst er dobbelt saa røde.

Rimestad, Meyer og Wille skal
Sikkert more os Alle —
De møde nemlig „To og en Hal“ —
Wille, det er den „Halle“!

En hel Del Smaaactionairer slutter
Toget med megen Gesvindighed;
I Dominoer og Munkekutter
Gjør Bod de for deres Letsindighed.

De synger en Sang paa den trange Vei,
Som Tietgen nok har componeret:
„Hvad vilde, min Ven, Du paa den Galei? —
Du maatte jo blive barberet!“

Saalunde gaaer det med Sang og Dands
Helt lystigt at see og høre,
Mens Nogle, de blev redet til Vands,
Kom Andre godt op at kjøre!

I Carnevalstidens Huj og Hei
Saa skal man more sig, Kjære!
Naa! har Du ikke moret Dig,
Saa faaer Du saagu' at la'e være!

Memento monumenta!

(Marts 1875.)

Vort Fædreland har Brist paa Monumenter —
 Det gjælder Landet og dets første By.
 Vel har vi ikke Savn just paa Talenter;
 Om mer end eet gik vidt om Lande Ry!
 Forgjæves dog et Pantheon vi venter —
 Indsamling skeer der vel i Næ og Ny.
 Men Schow og Weyse hist forgjæves bier
 Paa de forlængst forkyndte *Vis-à-vis*'er.

I hellig Ensomhed paa Frue Plads
 De tvende Aandens Kæmper halvt man glemte;
 Til Gjengjæld seer man Christian den Femte
 Bestraalet af det ny' Theaters Gas.
 Der seer man denne Helt, saa stram og hvas,
 Hvis blotte Syn os ofte nok forstemte,
 Helt latterlig forklædt som Imperator —
Vel quidem „acti temporis laudator“.

En anden Heros hist paa Fred'rikspladsen
 Forundret spørger os: hvi staaer jeg her?
 Og stadigt bliver han begloet af Massen,
 For hvem Besvarelsen er saare svær.
 Han var vor Konge, svare vi „gelassen“;
 Af Svir og Drik han døde, ved Enhver.
 Men allerede før han hensov sødelig,
 I Bronze var han bleven gjort udødelig.

Som sagt! vi træffe her et dybtfølt Savn,
 Ja dybtfølt! som kan sees af Dagsaviser,
 Hvor nu med Et man mindes Ørsted's Navn
 Og Olaf Rye og Biskop Mynster priser;
 Nu skal den tændes for dem, Ærens Bavn;
 Og deres Statuer os snart beviser,
 At Danmark sætter Pris paa sine Sønner
 Og lytter til de ædle Damers Bønner.

Den, der i Live drog tilfelts mod Alt,
 Hvad der hed Kunstværk, Statuer og Buster,
 For hvem i sin Tid selv Theatret ryster,
 For hvem et Maleri var Lærredspjalt.
 Selv han skal modelleres „med Gevalt“;
 Det er et Skuespil, som højt forlyster —
 Asketen Tscherning vil ei blive fri
 For selv at blive „Snurrepiberi!“

Og Guldets ind i store Dynger strømmer;
Men Appetiten kommer *en mangeant*.
Og snart man ikkun om Berømthed drømmer,
Om store Skikkelser i Danevang,
Og da man først er kommen godt igang,
Man sine Lommer med det Samme tømmer.
Thi „ska' der, naa! saa la' der være Gilde!“
Nu, op med Mønten, før det bli'er forsilde!

Og hvor vi forhen ventede' Snese Aar,
Forinden hædret blev den Dødes Minde,
Og medens før Decennierne svinde,
Før blot et Opraab man at læse faaer,
Helt anderledes det for Tiden gaaer,
Nu er der Hastværk for den danske Kvinde!
Nu skal vi ha'e en Mindesten i Haven,
Før Hædersmanden rigtigt kom i Graven.

Og Subscriptionsindbydelser der hænger
Rundt i Butikerne til den Kommers;
Og snart om H. C. Andersen saa trænger
Sig Barnepigerne paa Kryds og Tvers;
I Kongens Have han sin Dobbeltgjænger
Kan hædre selv med nogle kjønne Vers,
Og dette Dobbeltgjængereri forny'r
Hans Liv og bli'er dets bedste Eventyr!

Dioskurerne

paa

Theaterhimlen.

(Marts 1875.)

Det gamle Theater sank i Grus
Med sine begeistrende Minder,
Og stolt sig hæved' det nye Hus
Med tusinde Takker og Tinder.

Templet var stort og frit og smukt
Saavel i Ydre som Indre —
Større end det, der gik paa Flugt,
Kunsten er derimod mindre!

De store lysende Stjerner svandt
Alt i de henfarne Dage;
Thalia gaaer i Sørgegevandt,
Melpomene er træt af Dage.

Har vi da Intet, slet Intet igjen? —
Hvad var saa vel det Vundne?
Finder Øiet, som stirrer hen,
Intet af alt det Svundne?

Finder vi Intet, der trøster Lidt,
Lidt for det store Tabte,
Hvorhen vi skuer vidt og bredt
Imellem alt det Skabte?

Finder vi slet intet lysende Punct
Her paa de nordiske Sletter,
Intet Gammelt og intet Ungt,
Som en Fremtid forjætter. —

Intet, som ret Idealet naaer,
Som for Aanden gjør Fyldest,
Intet, som i de kommende Aar,
Vi kunne yde vor Hyldest? —

Trøst Dig, Vantro! fat Mod, fat Mod!
Frelsen forvist ikke fjern er!
Snart han kommer, den Kæmpe god, —
Snart kommer Justitsraad Berner!

Vide Justitsraaden var omkring
 I de „byggende Dage“;
 Bournonvilles Aladdins-Ring
 Kalder ham nok tilbage.

Han er den Nureddins-Aand, som kan
 Bygge de Fepaladser,
 Som Bournonville laver istand,
 Og som passer hans Dandserbajadser.

Han gjør Lys og Luften ren,
 Ho'edet paa Sømmet han rammer,
 Naar først Aanden i Dandserben
 Sees i bengalske Flammer.

Naar vi faae Fem-Akts Balletter paany,
 Da skal Alverden vide,
 Bliver det Kunstens Morgengry,
 Glædelig „Thryms“-Kvide!

Vendisk Ballet og Volmer-Slag
 Hist paa den danske Scene —
 Hil Idealets „Atterdag“!
 Hil de pirouetterende Bene!

Skam faa hver Skeptiker med hans Gys,
Som i Krogene lurer!
Skam faa den, som kan ei see Lys,
Hvor der er to Dioskurer!

Snart paa Himlen, hvor før de var,
Straale de tindrende Stjerner!
Snart vi hilse det Tvilling-Par:
Bournonville og Berner!

T o E d i t o r e r

som

Gladiatorer.

(Marts 1875.)

Og Freden hersked' paa de danske Sletter,
Og Ingen tænkte just paa Kamp og Kiv,
Thi fra Europas Kampplads Alt beretter
Om Fred og ingen Fare for vort Liv.
Men Kampen er nok i sit Fødsels Bliv,
De store Rustninger os Alt forjætter.
Men Ingen end i Krigstrompeten støder,
Og endnu ryster ikke Børsens Jøder.

Der hersked' Ro i alle vore Blade —
Financeudvalget gjorde blot Staahei.
Og Alle var fornøiede og glade,
Thi man var kjed af Krigens Einerlei.

Men pludseligt saa tages der paa Vei,
 Og Fredens Bane vi med Et forlade.
 Det svære Skyts i alle Blade dunder,
 Og Publicum betragter og beundrer.

En ny Boghandlerkrig vi fik at see,
 Om „Verdens Børn“ man for det Første kjævled' —
 Ja Verdens Børn gi'er altid Grund til Vrøvlet,
 Det ligger gjemt i hint Begrebs Ide.
 For „Verdens Børn“ har Hegel og Imm. Rée
 For Alvor nyligt paa hinanden høvlet,
 Og Rée er mødt med nogle slemme Finter
 Formedelst disse meromtalte „Kinder“.

Imidlertid! man sig fra „Verden“ slog,
 Og Guderne — de være evig priset!
 Man mod et Hisset nemlig Flugten tog,
 De vilde begge ind — „i Paradiset“,
 Hvor Mosaiten Brandes stod med Riset,
 Og Risen Hegel liden Rée da vog,
 Og de kom ganske voldsomt udi Totterne,
 Og Rée blev, som man siger, lidt til Rotterne.

Thi skjøndt han flere Stumper Breve viser os
 I „Fædrelandet“ — rigt'nok noget sent! —
 Med al Slags Argumentation bespiser os,
 Med Heyse trumfer tidligt op og sent,

Saa synes det dog, Brevene beviser os,
Helt modsat det, som Manden havde ment.
Med ren Bevidsthed op og ned han vrøvler —
Jovist! God Morgen, mine blanke Støvler!

Men ærligt talt! det er dog en Skandale,
At saadan en fortvivlet Bagatel
Kan give Stof til al den megen Tale,
At tvende Handelsmænd gjør saadant Spræld.
Hvad angaaer deres Kjævlerier vel
Det store Publicum? -- de er jo gale! —
Naar I fremtidigt vadsker Skidentøiet,
Gaa for Jer selv, saa gjør i os fornøiet!

Paa Kunstakademiets Stiftelsesdag.

(Marts 1875.)

Idag for mer end hundred' Aar tilbage
Det var en stadig Aarets Mærkedag.
Kartoverne paa Volden hørted brage,
Og rundt i Landet heisede man Flag.
Betalte Hurraraab, som ei var svage,
Ombølged' Dannerkongen for og bag;
Og Wadskjær, den Tids Nyegaard, Lyren stemte:
„Geburtsdag“ holdt jo Frederik den Femte.

Rundtom der ofredes med Spil og Sang,
Med Smigrens Røgelse og Viraksdunster,
Og Harpen sang, imedens Cithren klang —
Men ærligt talt, vi troer, at det omsonst er
At skildre alle de subtile Kunster,
Hvorned man Dagen hylded' Dagen lang.
Thi al Slags Kunster blev jo Drotten viet —
Blandt Andet ogsaa Kunstakademiet.

Thi Kunsten hører til det Absolute,
 Og Kongen er dens fødte Mæcenat.
 Den absolute Konge kan ei prutte
 Med, hvad der tjener Glandsen i hans Stat.
 Se, deraf kan man ganske sikkert slutte,
 At selv da Staten fik et nyt Format
 Og blev lidt mer constitutionalistisk,
 Akademi't forblev absolutistisk.

Og derfor throner Meldahl paa sit Slot
 Absolutistisk, næstendels despotisk.
 Hans Partisaner, vide vi saa godt,
 I Naadens Solskin fryde sig boiotisk.
 En Schweitser, rød og sølvforyldt og flot
 I Porten staaer og glaner idiotisk.
 Og hele Skaren høit hin Stormand hylder
 Fra Johan Lange ned til Sigurd Müller.

Thi ve Enhver, der følger ei hans Ord! —
 Han høre til de „Blonde“ eller „Brune“!
 Og ve Enhver, som gaaer i eget Spor
 Og ei vil krybe for hans Herskerlune!
 Og ve enhver Formastelig, som troer,
 At han engang tør ridse egen Rune!
 Ja ve Enhver, der hævder sin Selvstændighed —
Shah Meldahl vier ham til pur Elendighed!

Ja, ve Enhver, det sige vi paany,
 Der lader Shahen mærke, han selvstændig er!
 Hans Lykke bliver tynd i denne By,
 Især, hvis Understøttelser nødvendig' er.
 Thi alle hine Præmier og Stipendier,
 Der suser om i Luften som en Sky,
 Af dem — han snart bekjende vil med Sukken —
 Faaer han minsæl nok ikke Stort i Krukken. —

Tiltrods herfor og trods enhver Chicane
 Der som sædvanlig er „Salon“ iaar.
 Imorgen aabnes den. — Af gammel Vane
 Som Kjøbenhavnner man til Stadsen gaaer;
 Og uden Tvivl man der at vide faaer,
 At Fler endnu sig brød en egen Bane.
 Og atter svigted' dem, hvem de var kjære
 Fordi der hjemme ei „er godt at være“!

Ja, Aar for Aar det bliver tyndere!
 De Ældre trættes af Chicanens Kampe;
 De mere lovende Begyndere,
 Som imod Braadden prøved' paa at stampe,
 I Øst og Vest de snarligen „fordampe“
 Og søge andre Kunstens Yndere;
 Saa — skjøndt man maler, maler, Alt dog taler:
 I Danmark Kunsten daler — den „mel-
 dahler“.

Hospitalsfeberen epidemisk.

(April 1875.)

Vort hele Samfund — det er sygt, det lider
 Det lider stærkt af allehaande Brøst,
 Og det har lidt i mange Herrens Tider
 Og ofte sukket uden Haab og Trøst.
 Ja, det maa siges, skjøndt til liden Lyst:
 Vi er omtrent en Flok af Invalider,
 En høist blødagtig, overmaade magelig,
 Fordærvet Race, som er grumme svagelig!

Den Klage lyder, og den lød alt længe,
 Og man har prøvet Midler derimod.
 Man spiller paa Barmhjertighedens Strenge
 Og vinder ind Terrainet Fod for Fod.
 Det gjælder først og fremmest her om Penge,
 At man forfriske kan det syge Blod
 Og faae forhøiet Spændkraft udi Aarerne
 Og standse Sukkene og mildne Taarerne.

Det gjælder om en Sværm af Hospitaler —
Thi Hospital er Tidens Ideal!

Held den Nation, hvis store Stæder praler
Med mangen dygtig proppet Sygesal!
Den hele Verden snart for Øiet maler
Sig som et inficeret Hospital,
Hvor mere eller mindre hele Kjærnen
Af Patienterne er — blød paa Hjernen.

Her hjemme gaaer det lystigt med Indbydelser
Til al Slags Bygninger af den Natur;
Thi alle Vegne regnes de for Prydelser
For Civilisation og for Cultur.
Og Alle give rigelige Ydelser
Og slæbe Sten til Hospitalets Mur.
For Homoiopathien rundt de bisser,
For Kjertelsyge og Diaconisser.

Og rundt i alle Bladene de hyle
Om Tidens Trængsel og den store Kval,
Og Hospitaler bliver det Chloral,
Som dulmer Smerten — men det Ridicule
Ved Sagen er, at man forlanger „Syle“
Til et „Asyl“ foruden Hospital.
Men alle Hindringer man prægtigt klarer
Ved Hjælp af disse „Damernes Bazarer“.

Der vælter Bidrag ind, thi der fileres,
Og der broderes flittigt overalt;
Der tamboureres, og der arrangeres,
Som om det næsten selve Livet gjaldt;
Der illustreres og der coloreres,
Og Malerkunsten drives med Gevalt;
Man kildrer Øinene, især paa Somme,
Som faaer et Smøneri i dyre Domme.

Paa Frederiksberg et høist aristokratisk
Og nobelt Hospital man smører op;
Paa Sjællands nordre Kyst mer demokratisk
Et Kjertelsygehjem man fører op;
Men dermed man dog ikke hører op!
Saa faae vi extra et homoiopatisk,
Hvor dem, hvem ellers sure Timer møder,
Med Sukkerkugler Livet man forsøder.

Held over Sligt da udi Kongens Riger!
Nu kan vi trodse Sygdom, ja og Død!
Nu er vi ovenpaa, og dristigt siger
Vi til Alverden: vi har ingen Nød!
Asyl og Hospital et Fristed bød —
Naar nu blot ikke vore smukke Piger
Gaaer alle hen og gjør os den Skandale
At blive rent „diaconisse-gale“!

Paa Livet løs!

eller

Værtshusholderne ctr. Drikkehallerne.

(August 1875.)

Luften var saa trykkende hed,
Og alle de brave Daner
Gik med Panden badet i Sved
Og med fortørrede Ganer.

Alle raabte paa bayersk Øl —
Man leved' af Carlsbergs Naade!
Og der blev omsat en Masse Sølv
For slige Varer de vaade.

Da viste der sig en Menneskeven —
Som altid, naar Nøden kalder!
Glæden var stor, da han gik hen
Og byggede „Drikkehaller“.

Men Trudslar fra hver en Værtshusmand
Suse den Gjæve om Øre'ne,
Da Drikkehallerne kom istand —
Især da de viste sig kjørende.

Værtshusholderne, som man ved,
Forstaaer i Reglen at seire —
De har jo til deres Raadighed
En Masse knusende „Bayre“.

Med dem marchered' de op paastand
Og sagde til Magistraten:
„Det er jo ved Gud det bare Vand,
En Skjændsel for Dannerstaten!“

„Den gamle nordiske Kæmpekraft,“
Saa lød den forbitrede Mumlen,
„Forsvinder for alt dette Vand og Saft;
Nei her, se, her kommer Humlen!“ —

Men Politiet, der saa, hvor smukt
At Folk blev gjennemskyllet,
At mange „Kæfere“ dreves paa Flugt,
Kun Minoriteten var øllet —

Det holdt paa Vandet med stor Forstand,
Men Landets de høie Dommere,
De sagde: væk med det bare Vand!
De staae paa de „gamle Romere“.

Da reiste sig Køhl i sin fulde Kraft
Og rustede sig med Vælde.
En halv Snes Vogne med Vand og Saft
Kan om hans Idræt fortælle.

Med „Odin“, „Loke“, „Tyr“ og „Thor“
Og alle de andre Guder
Han slutted' et Fostbroderskab i Nord, —
Gud „Heimdal“ i Hornet tuder.

I Kampen drager han kjæk og let
Mod alle de Herrer af Tønden,
Der sige — i Kraft af Høiesteret —
„Han skal ikke døe i Synden!“

Hele den gamle Gudeslægt
De true med Ødelæggelse;
Vognborgen vil de storme kjækt —
Aa, det ender vist med Forskrækkelse!

„Odin“ og „Loke“ og „Tyr“ og „Thor“
Skal myrdes — ih, fy for Pokker!
Da seer man for anden Gang i Nord
Et gyseligt Ragnarokr.

Men „Lyset“, som efter hin Kæmpevals
Skal komme til endelig Seir,
Det blinker igjennem en Flaskehals
Paa en Brændevinsdunk og en „Bayer“!

En Commission.

Sat sapienti!

(September 1875.)

Man vidste ikke rigtigt, hvordan
 Man skulde tage den fjerde Stand;
 Den var saa umaadelig „essig“.
 Saa sagde Rimestad: „Top, min Fa'er!
 Kom bare til mig! en Ide jeg har,
 Og den er sg'u hensigtsmæssig!

En Commission af prøvede Mænd
 Man nedsætte skal, og seer De: i den
 Skal Arbeidersagen drøftes.
 Og er end Opgaven nok saa svær,
 Naar vi ta'er'en med Ro, saa sværger jeg her,
 Saa skal vi den mageligt løfte!“

Ministeren, han blev rigtig glad,
 Han tænkte jo: C. V. Rimestad,
 Det er en Mand, som forstaaer det.

Paa ham kan man stole uden Frygt,
 Og ham vil vi følge i Tyndt og Tykt,
 For saa skal vi see, saa gaaer det.

Oppe i Departementet fik
 Man travlt i det samme Øieblik
 Med at drøfte Sagen lidt nøiere.
 Og derpaa sendte man freidigt ud
 Baade til Høire og Venstre Bud —
 Men rigtignok nærmest til „Høire“.

Man skrev saa mangt et smigrende Brev,
 Hvori man meget nøie beskrev
 Samfundets fortvivlede Status;
 Man talte om Alt, hvad der stod paa Spil,
 Og Brevene adresseredes til
 Herodes og til Pilatus.

De allermærkværdigste Størrelser har
 Man ment kunde gjøre Sagen klar —
 Man Bille endogsaa forskrækker.
 Men skjøndt han forstaaer sig paa Meget og Mangt,
 Saa sa'e dog den lille Pave: Saa langt
 Mit Pavedømme ei rækker!

Men der var Andre man kunde faae —
Som Maler Schønning og saa den smaa
Hr. Lazarus, hvis man vilde.
For det kan man jo saa godt forstaae,
At de vilde gjerne bide paa
Og nok være med til Gilde.

Til dem man vilde nu ikke gaae,
Og Bille man kunde som sagt ej faae;
For han er gruelig bister.
Og tænk dem nu ogsaa i Mandens Sted!
Han kan slet ikke forsone sig med,
At han ikke er blevet Minister.

Hvordan det nu gik eller ikke gik!
En Commission vi til Slutning fik,
Og den er nydeligt lavet.
Og nu kan man være umaadeligt glad,
Thi med Commissionen og Rimestad
Er Sagen død og begravet!

„Phoenix“

og

Danmarks Phoeniciere.

Den for vide omkring, denne Damper i Nord,
Da den mødte en Hollændertjalk.
Der blev Sorg og en grusom Elende ombord!
Vil Du høre dens Vikingebalk?

(October 1875.)

Ha! gyser, I Danske, og er der et Stænk
Af Følelse i Eders Bryst, saa tænk
Lidt over, hvad nylig man meldte:
En Hollænderskude er seilet i Sænk
Og det midt ude paa Schelde.

Skipperen laa i sin Køje saa trygt
Og glædede sig foruden Frygt
Ved Drag af en hyggelig Mukkert;
Saa maa det nu ogsaa være lidt stygt
At faae sig saadan en Dukkert!

Thi det var „Phoenix“, der kom fra Nord
Og rendte paa, men Skipperen svor:
„Jeg siger, saasandt jeg lever,
Han dyrt skal betale mig Skuden stor
Og al den spildte Genever!“

Og skjøndt det Hele var gruelig galt,
Og skjøndt der blev skrevet, og skjøndt der blev talt
Om Danmark og „*something rotten*“,
Blev ikke en eneste Skilling betalt —
Og saa blev man gal i Kalotten.

Nu vilde man hævne den sænkede Tjalk,
Og derfor Kanonbaaden skjød som en Falk
Og greb Fugl „Phoenix“ i Kraven,
Og derfor jeg skriver en Vikingebalk,
Endskjønt jeg er gyseligt gnaven.

Det kom fra den rolige Himmel som Lyn,
Der blænder vort Øie, formørker vort Syn;
Thi hvis man kan stole paa Fama,
Der løber fra Børsen omkring her i Byen,
Saa bli'er det en ny „Alabama“.

Thi Børsen, som ellers er sindig og jevn,
Forbitret raaber nu høit om Hævn —
Hør blot Grosserernes Grynten!
Pandsereskadren bør gaae over Stævn
Til Ære for Flaget og — Mønten!

Den europæiske Fred som en Sok . . .
Er brat forstyrret — det troer vi nok —
Jo, det en nydelig Suppe!
Men den er nu ogsaa lavet af Koch,
Som saadan lod „Phoenix“ snuppe.

Bismark — ja, vilde man spørge ham ad,
Saa sagde han vist, han var saare glad;
Man Veien for ham bereder.
Danmarks berømte Rimestad
Skriver forvist paa en „Leder“.

Hvordan det nu gaaer, saa er det os kjært,
At „det forenede Selskab“ har lært,
At: spiller ved Danmarks Strande
Det første Sprøite, det er dog lidt svært
At spille'n i fremmede Lande!

Den største Stormagt.

(April 1875.)

En Stormagt dukked' frem i vort Aarhundred,
Som ingenlunde før man havde kjendt.
Med Krudt og Kugler ikke just den dundred',
Men desto mere dundred' den paa Prent.
Dens Kraft blev høiligt over alt beundret,
Det var, som om en Sol paany blev tændt,
En Sol, der mindre varmed' end fortæred',
Men derfor ikke mindre dog blev æret.

Og denne Magt, der voxed' frem i Staten
Alt fra et ganske lille usselt Kræ,
Der tidt blev frygtet selv af Potentaten,
Endskjøndt repræsenter't af en Pygmæ,
Der ku'sked' Diplomaten og Soldaten
Med samme Dristighed i Ny og Næ,
Der blev en Torn i Øiet paa Noblessen,
Det var den Stormagt, som man kalder „Pressen!“

Ja, sikkerligt en Stormagt, som har rystet,
 Selv Throner, saa de ramlede i Grus;
 Med stærke Arme har den kvalt og krystet
 Bigotteriet udi Herrens Hus.

Alt det Venale, som os faldt for Brystet,
 Har tidt den rensset ud med Stormens Brus.
 Og for vor Frihed har den Veien banet,
 Den Frihed, som Despoter havde ranet.

Og derfor ville vi bestandigt mindes
 En Camille Desmoulins og en Carrel!
 Held Landet, hvor en Wergeland der findes,
 Skjøndt Hjemmets Turser pinte ham ihjel!
 Og derfor skal der altid Krandsse bindes
 En Herzen, en Lassalle. — trods tvivlsomt Held!
 Med slige Kæmper vinder Pressen Seier
 Trods hver en Bauer, Beyer, Meyer — „Neger!“

Thi Pressen har som Alt, hvad der er Godt,
 Ret ofte maattet tjene for det Slette;
 Og ikke Styverfængeriet blot
 Har Fedekalven ofte maattet mætte.
 Nei, Had og Ondskab tidt husered' raat
 Og kunde lystigt sig til Høibords sætte,
 Saa saare blot en „hypokonder Vrøvler“ —
 „Confus Fanatiker“ — ved Skjænken snøvler.

Men om der end rumsteres af en Flok,
Bør Sligt til Last dog ikke Pressen lægges,
Om end dens Magt et Øieblik kan svækkes,
Urokket staaer den altid, om end nok
Saa mange „Nye Aftenblade“ vækkes
Til Løgne-Ukrudts-Livet som en Sok,
Den bliver dog en Magt trods alle Skraalere,
Trods alle Pens og Blækkets Undermaalere!

Men Klinten nøie bør fra Hveden skilles
Og Styverhelten fra Ideens Mand,
Saavist som Heibergs Pen er ikke Willes
Og Hartvigsen gaaer over min Forstand!
Og ingensinde man i Garnet hildes,
Saasnart de trække Nyhedstorsk i Land —
Der er det just, at Pressens Maal — det glipper,
Sligt passer kun for Kjældere og Kipper!

Mod Nordvest!

(Juni 1875.)

Kongen drager til Kallundborg
Paa Dampens vingede Hest
Ad Banen, der til saa Manges Sorg
Bærer Navn af Nordvest.

Toget hilses med Sang og Musik,
Ja, der er jublende Fest
Og Æreporte hvert Øieblik,
Endskjøndt det gaaer mod Nordvest.

Bønderne føle det som deres Pligt
At møde og gjøre Blæst,
Skjøndt Farten gaaer gennem Holbæks District
Og lige stik mod Nordvest.

Skjøndt bitre Minder ved hvert et Skridt
Lader os finde det bedst
At tale saa sagte og synge saa lidt
Om Banen hist mod Nordvest —

Skjøndt mangen en stakkels Enkeviv
Fik ved Banen sin Rest
Og viedes til et usselt Liv,
Det gaaer saa let mod Nordvest —

Skjøndt nu, da Bygningen er forbi,
Man gav det hele Attest
For, at Danmarks „Eriecompagnie“,
Det trivedes i Nordvest —

Og skjøndt en Svindler af første Rang,
Der gjorde forfærdelig Blæst,
Tilsidst maatte synge sin Svanesang
Paa Banen der mod Nordvest —

Trods hver en Umyndigs og Enkes Nød
Der holdes jublende Fest —
Den Enes Nød er den Andens Brød! —
Det seer man især mod Nordvest.

Og Honoratiores og hvad der er Stort:
Stiftamtmand, Dommer og Præst
Man seer ved hver evige Æreport,
De snakker i Øst og — Nordvest!

Men vi synger ikke med i Chor;
Vi mener dog, det er bedst
At sige de færrest mulige Ord
Om Touren hist mod Nordvest.

Nordvestpassagen i høie Nord
Gav mangan Sømand hans Rest —
Sorg og Ulykke trives og boer
Ogsaa her mod Nordvest.

Men, hvad der er Slem, skal helst være glemt,
Det huer de Store bedst!
Og det gaaer saa nemt, naar Lyren er stemt.
Og naar der er Fest mod Nordvest!

Fredens Æra.

Bebudelse af en ny

ELIHU BURRIT. •

Den 7de April 1875.

(Vide den 25de April 1876.)

Min Musa! Du, den altid lattermilde!
 Læg Smilet bort — det gjælder Alvorsord!
 Det gjælder om en Tak til trende snilde
 Og bolde Ordets Kæmper her i Nord.
 De have fattet den — just ikke ilde —
 Ide: at sløife Krig og Kamp og Mord;
 Alt, hvad der hedder Brug af Sværd og Dolk, Gift.
 Pistol og Sligt erstattes ved en Voldgift..

En Fredens Æra overalt forkyndes,
 Og Løven græsser med det lille Lam.
 Det altfor iltre Blod skal stærkt fortyndes;
 Enhver Barbar skal gjøres from og tam,

Og aldrig mer en saadan Sang begyndes
 Som den om ham, der „*der gick i striden fram*“.
 En saadan Fyr kan nu gaae hjem og lægge sig —
 Man altid bag en „Voldgiftsmand“ kan dække sig!

Elihu Burrit's høit forkyndte Lære —
 Som altid blev af Praxis gjort til Spot —
 Vil nu omsider komme høit til Ære,
 Og hele Verden faaer det da saa godt.
 Vi bliver alle Brødre, hjertenskjære
 Og „kreutzfidele“ udi Stort og Smaat,
 Naar først vi ved, at Jalousi og Ondskab
 Flux bliver bragt til Voldgiftsmandens Kundskab.

Men hvem er denne ny' Humanitetens
 Apostel, der med Seerblik har seet,
 At han kan standse selve Krigstrompetens
 Fanfarer med et Ord som en Athlet?
 Hvem er han? hvilken Himmels Sol har leet
 Til Vuggen, der i sin Tid var Prophetens? —
 Held os! thi her, midt i den danske Menighed,
 Der fremstod han i en sublim Treenighed.

Den Ene — ja, de Tre, om man saa vil,
 Der kunde rent intuitivt begribe,
 At Legetøi bli'er alle Panderskibe,
 Naar snart det standser, Krigens grumme Spil,

	Side.
III. Poliske Vers	67.
Rimbreve til min Ven Jens paa Landet I—VII.	69—94.
Farvel til det gamle Theater og Hilsen til det nye.	95.
Farvel til Hovedvagten!	99.
Hilsen til Arbejderforeningsbygningen!	103.
Hilsen til Rigsdagen!	105.
En Aftenunderholdning med Bal.....	108.
Hilsen til den nye danske Skueplads!.....	111.
Grundtvigianerne og den sorte Skole.....	115.
Kjøbenhavns Gasformørkelse.....	119.
Thronen vakler!.....	122.
En Julefest hos „Punch“.....	125.
En Malcontent i „Morgenbladet“	130.
Ved Aarsskiftet	133.
Et Carnevalsoptog	136.
Memento monumenta!.....	141.
Dioskurerne paa Theaterhimlen.....	144.
To Editorer som Gladiatorer	148.
Paa Kunstakademiets Stiftelsesdag.....	151.
Hospitalsfeberen epidemisk.....	154.
Paa Livet løs!	157.
En Commission	160.
„Phoenix“ og Danmarks Phoeniciere.....	163.
Den største Stormagt	166.
Mod Nordvest!	169.
Fredens Æra	172.

Rettelser.

Side 55: Diser, læs: Riser.

— 60: postulerer, læs: debiterer.

